

CATEDRA

ISSN 2784 - 0158

ISSN - L 2784 - 0158

Nr. 7 iulie-august 2022

Publicație periodică de informație și cultură - ediție nouă online

Formează-te și vei putea forma!

CUPRINS

FORUM DES FUTURS ET JEUNES ENSEIGNANTS DE FRANÇAIS.....	3
IN MEMORIAM, PR. PROTOPOP IULIU CHIRIȚĂ (11.09.1960-12.09.2012)	5
STRATEGII DIDACTICE INTERACTIVE ȘI ROLUL LOR ÎN EFICIENTIZAREA PROCESULUI DE PREDARE-ÎNVĂȚARE.....	7
BIBLIOTECA ÎN VIAȚA COPILULUI	9
DEVELOPING READING SKILLS	10
EDUCAȚIA ÎN TIMPUL PANDEMIEI COVID.....	11
EDUCAȚIE PRIN LITERAȚIE	13
ÎNVĂȚAREA MOTIVATĂ	16
MATEMATICA... ALTFEL.....	17
PREDAREA PE COMPETENȚE LA ORA DE LIMBA FRANCEZĂ.....	18
PARTENERIATUL ȘCOALĂ – FAMILIE - COMUNITATE	20
ROLUL APLICAȚIILOR PRACTICE LA ORELE DE MATEMATICĂ	23
ROLUL PROFESORULUI ÎN PROMOVAREA IMAGINII ȘCOLII	25
LA COMMUNICATION PUBLICITAIRE	26
SPORTUL ȘI MATEMATICA	28
TEHNOLOGIA DE TĂIERE OXIGAZ.....	30
CREATIVITATEA MANAGERIALĂ – PREMISĂ A IMPLEMENTĂRII INOVAȚIEI ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR	32
ATRIBUȚIILE „LIBERO-ULUI” ÎN JOCUL DE VOLEI.....	33
METODE INOVATOARE DE PREDARE	34
PREGĂTIREA FIZICĂ ÎN JUDO.....	36
ETICA ȘCOLARĂ ÎN RAPORT CU ETICA UNIVERSALĂ.....	37
LA POÉSIE DANS LA CLASSE DE FLE	39
PREMISELE EDUCAȚIEI MODERNE	40
JOCUL ȘI JOCURILE ÎN VIAȚA COPIILOR CU C E.S.....	42

IMPORTANȚA COLABORĂRII GRĂDINIȚĂ-FAMILIE-COMUNITATE ÎN EDUCAȚIA COPILULUI PREȘCOLAR.....	43
VALENȚELE EDUCATIVE ALE POVEȘTIILOR LA COPIII DE VÂRSTA PREȘCOLARĂ	45
PERIOADA ADOLESCENȚEI - EXPANSIUNEA PERSONALITĂȚII ȘI A COMPORTAMENTULUI....	46
ROLUL GRĂDINIȚEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI.....	48
NECESITATEA EDUCAȚIEI LA VÂRSTA TIMPURIE	49
METODE INOVATIVE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE ÎN CICLUL PRIMAR	51
RUBRICA DE CARTE - Festivalul-concurs „CDIdei în cărți”, ediția a VII-a.....	53

CASA CORPULUI DIDACTIC ARGES

FORUM DES FUTURS ET JEUNES ENSEIGNANTS DE FRANÇAIS

Prof. Burcea Cătălina
Școala Gimnazială „Basarab I”, Curtea de Argeș

De 22 à 26 août 2022, à Sofia, en Bulgarie, s’est déroulée la II-ème Edition du *Forum des futurs et jeunes enseignants de français*. Ce Forum a été offert par l’Organisation Internationale de la Francophonie par le biais du **Centre régional francophone pour l’Europe centrale et orientale (CREFECO)** et l’Association ProFutur - pour l’avenir du FLE de Pologne.

La formation s’adresse aux futurs et jeunes enseignants de français de 8 pays d’Europe Centrale et Orientale : Albanie, Arménie, Bulgarie, Kosovo, Macédonie du Nord, Roumanie, Serbie et Ukraine et l’année passée a eu lieu pour la première fois. Pour cette II-ème édition ont été choisis 28 jeunes et futurs professeurs et parmi ces 28 j’ai eu la chance d’être l’une des bénéficiaires d’une expérience unique, très variée et enrichissante de tous les points de vue. La formation a eu lieu à Sofia, en Bulgarie, au siège du CREFECO et elle a représenté une bonne occasion non seulement pour se former, mais aussi pour échanger avec les collègues des autres pays. Les participants ont eu l’occasion de s’inscrire aux mois de mai-juin et l’élection s’est faite à la suite d’une sélection de Projet/ Idée de projet et une lettre de motivation qu’ils ont du faire passer au jury pour les vérifier.

Le participation au Forum a impliqué différentes activités telles ateliers, conférences, tables rondes, visites guidées, sorties pour découvrir le spécifique du lieu, etc. Pour chaque jour il y a eu un programme dont l’activité centrale visait un Atelier à sujet varié : *Cinéma* - formateur Laurent Van Wetter, *Musique* - formatrice Iris Munos, *Journalisme* - formateur Arnaud Gally et *Théâtre* - formateur Jan Novak, président de l’Association ProFutur.

Sauf les Ateliers (soutenus par de vraies personnalités) fructueux et pleins d'idées pour nos prochaines classes de FLE, ils ont été prévu aussi des laboratoires d'idées pour venir à l'aide des participants quant à leurs projets et faire de la sorte qu'après le Forum il y aura une image plus claire de la direction dont le Projet de chacun va se diriger à la suite.

Mon Projet francophone grâce auquel j'ai eu la chance de m'enrichir pour une semaine auprès de vrais professionnels dans leur domaine, domaine lié à l'étude et la promotion de la langue française, s'intitule L'Équipe Verte.

L'Équipe Verte est un projet francophone pluridisciplinaire autour de la protection de l'environnement et des espaces naturels ayant comme origine des situations que nous vivons de nos jours à cause de la négligence des gens. Il offre aux apprenants de FLE, à leurs parents et pourquoi pas, à toute la communauté, des activités thématiques variées, interactives et créatives à la fois. Les activités déroulées dans le cadre de ce Projet ont le but d'aider les apprenants améliorer leur niveau de français et en même temps sensibiliser toutes les personnes impliquées envers un gros problème d'actualité afin de pouvoir vivre à la française mais dans un milieu un peu plus propre. La devise du projet: L'Équipe Verte va pour la Planète !

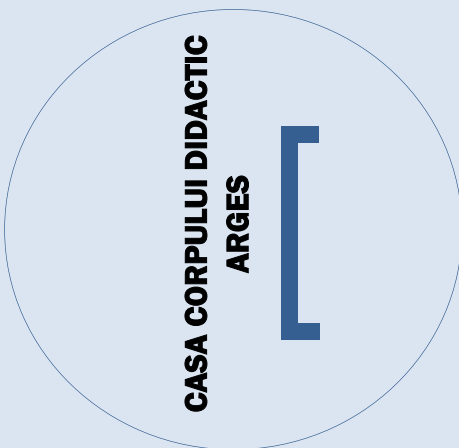
Les bénéfices de prendre part au Forum organisé par l'Organisation Internationale de la Francophonie par le biais de CREFECO et en association avec l'association ProFutur sont inestimables ; le partage, les pratiques et les activités sont des moyens dont tout professeur de français veut certainement avoir l'occasion de bénéficier parce qu'une formation de cette taille représente vraiment un atout. J'ai découvert des aspects et des informations qui m'aident dans mon activité et cette formation marque certainement un point de référence pour mon parcours professionnel, une approche nouvelle et plus

créative qui puisse faire les apprenants s'intéresser plus à la langue française. Ma participation à ce Forum a un fort impact non seulement au niveau des pratiques acquises et le développement qui vise la direction professionnelle, mais aussi je suis sûre que dorénavant, je serai plus déterminée et les expériences auxquelles j'ai pris part vont m'aider également identifier d'autres façons pour aborder divers situations, me donner des solutions, peut-être autres, par rapport à celles que je connais déjà.

En conclusion, pour moi, cette participation au Forum a été une chance dont je tire profit au maximum ! Profitez, ça pourrait être une chance pour vous, les autres, aussi !

Plus d'informations sur :

1. [FORUM \[PROF\]futur - Pour l'avenir du FLE \(profutur.com.pl\)](http://profutur.com.pl)
2. [De nouveaux francophones engagés pour l'avenir du FLE au Forum ProFutur 2022 - Pour l'avenir du FLE](#)

IN MEMORIAM, PR. PROTOPOP IULIU

CHIRIȚĂ (11.09.1960-12.09.2012)

*Prof. Rățoi Florin-Gabriel
Școala Gimnazială „Dumitru Udrescu”, Săpata*

In ziua de luni, 12.09.2022, s-au împlinit 10 ani, de la trecerea la cele veșnice a preacucernicului părinte protopop Iuliu Chiriță, protoieru al Protoieriei Pitești timp de peste 14 ani. Se cuvine, cu acest prilej comemorativ, de a evoca personalitatea deosebită a acestui vrednic slujitor al bunului nostru Dumnezeu.

S-a născut la 11.09.1960, în satul Găinușa al fostei comune Săpata de Sus, ca primul din cei doi copii, un băiat și o fată, ai lui Ion Chiriță (01.08.1933-14.12.2005) și Gheorghita (11.02.1930-07.05.2014) născută Mondiru. Între anii 1967-1971, a urmat cursurile primare ale Școlii Generale cu clasele I-IV Găinușa, avându-l învățător pe un autentic dascăl, Alexandru A. Guță (26.01.1922-30.05.2005), al cărui nume îl poartă școala, din data de 01.09.2018, remarcându-se ca un elev silitor la învățătură cu rezultate deosebite. Între anii 1971-1975, a continuat cursurile gimnaziale ale Școlii Generale cu clasele I-VIII Săpata de Sus, după care s-a înscris la Liceul „Nicolae Bălcescu” din Pitești, unde a efectuat, între anii 1975-1977, clasele a IX-a și a X-a, prima treaptă de liceu.

Între anii 1977-1982, a fost elev al Seminarului Teologic Ortodox din Craiova.

După absolvirea acestuia, între lunile octombrie 1982 - iunie 1983, a efectuat stagiul militar ca soldat cu termen redus.

Fig. 43. Pr. Iuliu Chiriță.

Între anii 1983-1987, a urmat cursurile la zi ale Institutului Teologic de Grad Universitar din Sibiu. În vara anului 1985, s-a căsătorit cu Lavinia-Ionela Guță, al doilea copil, din cei doi, un băiat și o fată, ai lui Ion Guță (16.01.1941-10.06.2019) și Constantina (30.11.1944-) născută Radu, ambii cadre didactice, învățători, iar tatăl primar al comunei Săpata timp de 23 de ani (1975-1984, 1995-2008), viceprimar (2008-2010, 2013-2016) și apoi consilier local, între 2016-2019, profesor și director al Școlii Generale Săpata de Sus cu clasele I-VIII, între anii 1990-1995, fiind binecuvântați de bunul Dumnezeu cu doi copii: Ana-Maria și Ionuț.

La 13.04.1986, a fost hirotonit preot de către Prea Sfințitul Episcop vicar al Râmnicului și Argeșului, Calinic Argeșeanul, pe seama parohiei Săpata, unde a slujit până la 01.03.1993, când s-a transferat la parohia Sfântul Ilie din Pitești, activând până la 01.06.2000, când a făcut un schimb cu Pr.Vasile Sima pentru a se transfera la biserica Sfânta Vineri din Pitești, unde a funcționat până la trecerea la cele veșnice.

În luna iulie 1990, a urmat cursurile de metodologie didactică, organizate de Institutul Teologic de Grad Universitar din București, în vederea pregătirii personalului clerical pentru predarea religiei în școală. Prin Decizia nr.74/1990 a Sfintei Episcopii a Argeșului și Teleormanului, între anii 1990-1991, a îndeplinit și funcția de inspector școlar bisericesc pe probleme de învățământ școlar gimnazial (clasele I-VIII), în școlile de stat de pe tot cuprinsul județului Argeș, implicându-se activ în reintroducerea predării religiei în școală, după 42 de ani de nedreaptă întrerupere de către regimul comunist ateu.

Din septembrie 1991 și până în iunie 1998, a fost profesor spiritual și director al Seminarului Teologic Ortodox din Pitești, având o activitate deosebit de bogată.

De asemenea, a urcat treptele preoțești, absolvind cursurile de definitivare la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Sibiu, în anul 1994, și de promovare la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Pitești, în anul 1995, unde, între anii 2000-2002, a frecventat și absolvit cursurile de masterat.

Între anii 1998-2002, a fost profesor la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Pitești, cu un număr redus de ore de Practică Liturgică și Drept Administrativ.

La 16.06.1998, a fost numit protopop al Protoieriei Pitești, funcție în care a activat ca un neobosit slujitor cu o rodnică activitate până la trecerea la cele veșnice, fiind al doilea fiu al fostei comune Săpata de Sus, care a ocupat această funcție, după preotul Ioan T. Nicolescu (1888-1934), între anii 1921-1922 și 1927-1929.

În această calitate, a colaborat intens cu instituțiile de cultură din județul Argeș, în organizarea unor importante manifestări precum Expoziția-Concurs Național de Icoane „Rugămu-ne Ție!”, unde a coordonat momentul liturgic din deschidere și a acordat, de la prima ediție din anul 1999, ani la rând, un premiu din partea Protoieriei Pitești.

În ziua de joi, 12.09.2012, la doar o zi după ce împlinise vârsta de 52 de ani și la ceas de vecernii, s-a mutat la cele veșnice, răpus de o boală nemiloasă, care l-a ținut în scaunul cu roțile în ultimele luni de viață, dar cu toată această suferință a slujit Domnului până în ultima clipă.

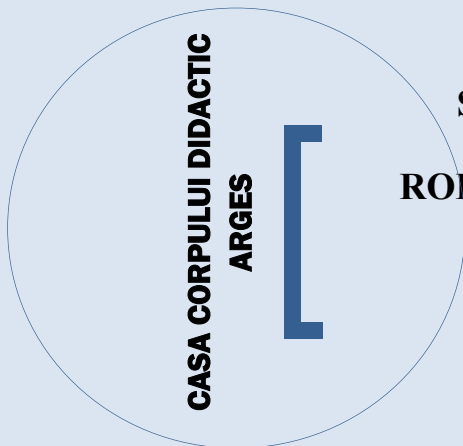
Din dragoste față de satul natal și având o modestie deosebită, a cerut să fie înmormântat în cimitirul bisericii „Sf. Nicolae”, „Sf.

Dumitru” și „Sf. Teodor Tiron” Găinușa, a parohiei Lipia-Găinușa, aproape de altarul unde, în urmă cu 26 de ani, fusese hirotonit preot.

Slujba de prohodire a avut loc în ziua de duminică, 15.09.2012, fiind săvârșită de un sobor impresionant de preoți și diaconi, din Protopopiatul Pitești, și nu numai, în frunte cu Înalt Prea Sfințitul Calinic Argeșeanul, Arhiepiscopul Argeșului și Muscelului, participând membrii Centrului Eparhial, mulți locuitori ai comunei Săpata și din localitățile învecinate, rudele și prietenii familiei îndurerate.

Cu mare tristețe l-am însoțit și eu pe ultimul drum pământesc, pe acest părinte vrednic, bun și milostiv al semenilor săi, pe care nu l-am uitat și care trăiește prin amintirile frumoase, lăsate nouă, nădăjduind la revederea eternă în împărăția lui Dumnezeu.

STRATEGII DIDACTICE INTERACTIVE ȘI ROLUL LOR ÎN EFICIENTIZAREA PROCESULUI DE PREDARE-ÎNVĂȚARE

*Prof. Panait Carmina
Școala Gimnazială „George Topîrceanu”, Mioveni*

Strategiile didactice interactive promovează o învățare activă, implică o colaborare susținută între elevi, care, organizați în microgrupuri, lucrează împreună pentru realizarea unor obiective prestabilite. Cadrul didactic are astfel rolul de organizator, facilitator și mediator al activităților de învățare. Demersul didactic este conceput astfel încât nu îl mai are în centru pe profesor, ci pe elev. Rolul profesorului rămâne unul capital, însă, renunțând la vechile practici educaționale rigide și uniforme, el devine organizatorul unui mediu de învățare adaptat particularităților și nevoilor beneficiarilor, facilitând procesul învățării și dezvoltarea competențelor.

Învățarea prin cooperare/ colaborare prezintă avantaje în sensul că este o strategie instrucțională ce poate contribui în mod evident la asigurarea unui proces educațional de calitate. Astfel, învățarea prin colaborare permite: realizarea unor interacțiuni sociale multiple,

dezvoltarea competențelor de comunicare, participarea activă, implicarea în realizarea sarcinilor de învățare, împărtășirea experiențelor, dezvoltarea autonomiei, a gândirii critice etc.

Voi prezenta câteva dintre metodele și tehnicile de învățare prin colaborare.

1. MOZAIICUL este o metodă care presupune formarea unor grupuri cooperative, în cadrul cărora fiecare membru devine expert în anumite probleme specifice materialului propus spre învățare.

Etapele mozaicului de bază sunt:

- a. formarea grupurilor cooperative și distribuirea materialelor de lucru;
- b. formarea grupurilor de experți și pregătirea prezentărilor;
- c. realizarea prezentărilor și verificarea rezultatelor învățării;
- d. evaluarea.

Pe lângă multiplele avantaje, tehnica mozaicului are și limite, cum ar fi: abordarea superficială a materialului de studiu, înțelegerea și însușirea greșită a unor idei, concepte, apariția unor conflicte între membrii grupului etc.

2. TEHNICA ACVARIULUI

(FISHBOWL) este o metodă care urmărește ca elevii implicați să fie puși, alternativ, în dublă ipostază: pe de o parte, participanți activi la o dezbatere, pe de altă parte, observatori ai interacțiunilor care se produc. Utilizarea acestei tehnici presupune respectarea următoarelor etape:

1. **dispunerea mobilierului:** înainte de intrarea în clasă, scaunele sunt așezate în două cercuri concentrice;
2. **constituirea grupurilor de participanți**
  - Elevii sunt invitați să aleagă scaunul unde doresc să se așeze;
  - În exteriorul cercurilor se va plasa un alt cadru didactic care va avea rol de observator și care va înregistra preferințele elevilor pentru anumite locuri, va corela aceste opțiuni cu datele pe care le deține deja despre participanți, va observa modul de soluționare a eventualelor conflicte etc.
  - Participanții aflați în cercul din interior vor constitui grupul de discuție, iar cei plasați în cercul din exterior – grupul de observatori.
3. **prezentarea sarcinilor de lucru și stabilirea regulilor;**

4. realizarea sarcinilor de lucru;

5. prezentarea observațiilor;

6. inversarea rolurilor.

Avantajele acestei tehnici sunt: formarea și consolidarea deprinderii de ascultare activă, dezvoltarea gândirii critice și creative, a competențelor de relaționare, de comunicare, a atitudinii pozitive față de învățare, a capacității de negociere, de mediere a conflictelor etc.

3. CREIOANELE LA MIJLOC

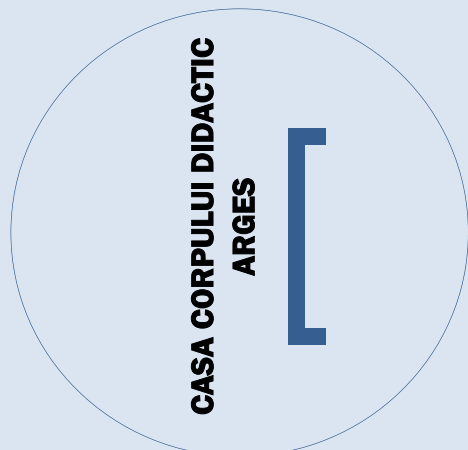
Această tehnică necesită respectarea următoarelor etape și reguli:

1. constituirea grupurilor de învățare prin colaborare (se formează grupuri din 3-7 membri);
2. precizarea sarcinii de învățare și a regulilor specific activității în grup (se specifică sarcina de lucru și se anunță regulile ce trebuie respectate);
3. cooperarea pentru realizarea sarcinii de învățare (elevii se implică în mod egal și colaborează pentru realizarea sarcinii propuse, respectând regulile menționate de către profesor);
4. prezentarea și evaluarea rezultatelor învățării (se prezintă produsele fiecărui grup de învățare prin colaborare).

Pe lângă avantajele pe care le găsim și la alte metode, este posibil să se manifeste și anumite limite în utilizarea acestei tehnici: abordarea superficială a sarcinii de învățare, apariția unor conflicte între membrii grupurilor, marginalizarea celor care au alte opinii etc.

Bibliografie

- Drăghicescu, Luminița; Dogaru-Ulieru, Valentin, *Educație și dezvoltare profesională*, Craiova, Fundația Scrisul Românesc, 2011.

BIBLIOTECA ÎN VIAȚA COPILULUI

*Bibliotecar Tatu Ana-Maria
Școala Gimnazială „Ion Minulescu”, Pitești*

Nu pot să explic oricărui om de ce este bine să citești, pentru că mulți n-or să mă înțeleagă, căci sunt atâția care n-au deschis demult vreo carte și pot trăi foarte bine fără să citească. A încerca să le explici ce pierd dacă nu citesc e totuna cu a explica unui surd frumusețea muzicii lui Mozart sau satisfacția audierii unui concert sau unui orb - ce înseamnă jocul de culori al tablourilor lui Picasso sau senzația în momentul vizitării unui muzeu de arte.

Pentru că cititul înseamnă călătorie în timp și spațiu, biblioteca devine mașină cu ajutorul căreia este posibil acest lucru. Astfel universul cărților devine sursă de cunoștințe, locul recreerii și al regăsirii de sine.

Biblioteca este un depozit de gânduri vechi și noi, care se zburcâie în așteptare, vrând să atragă atenția cititorului.

Poveștile au importantul rol de a dezvolta creativitatea și imaginația copilului, el putând să participe indirect la aventurile personajelor prezentate în paginile cărților. Copilul va putea să își imagineze cum arată personajele și ce urmează să se întâmple în desfășurarea acțiunii cărții prezentate.

Un alt rol important pe care îl joacă poveștile în viața copiilor este acela că le dezvoltă limbajul și le facilitează accesul la cuvinte și expresii noi. Așadar poveștile dezvoltă vocabularul, prin intermediul lor crescând bagajul de cuvinte la care copilul poate apela în diverse situații pentru a comunica.

Poveștile oferă copilului posibilitatea de a se identifica cu personajele prezentate, de a se recunoaște în ele și de a identifica unele trăsături ale persoanelor din jurul lui. Prin intermediul poveștilor, copilul poate fi oricine își dorește, poate experimenta roluri diverse: de părinte, de bătrân sau de vrăjitoare, de zâna, de zmeu sau de dragon, de orice alt personaj pe care îl îndrăgește sau în care se redescoperă.

Biblioteca împreună cu poveștile din ea reprezintă un mijloc de cunoaștere care le creează copiilor trăiri contradictorii, prin intermediul lor ei putând experimenta sentimente de iubire, ură, teamă, fericire, tristețe sau pot asista la confruntarea dintre bine și rău. Aceste redări ale sentimentelor sunt uneori greu de înțeles la vârsta preșcolară, însă tocmai acesta este rolul poveștilor în grădiniță, ele îmbogățind viața afectivă a copiilor, oferindu-le oportunitatea, prin intermediul lecturii, de a experimenta, alături de personajele prezentate, diverse circumstanțe desfășurate în cele mai diverse ipostaze.

CASA CORPULUI
DIDACTIC ARGEȘ

DEVELOPING READING SKILLS

Prof. Tican Aura

Școala Gimnazială „Alexandru Davila”, Pitești

Reading often and reading well is a high priority and is crucial for living successfully in a complex society. Teachers should determine their students develop a lifelong habit of reading for pleasure. Those who read frequently possess stronger literacy skills overall-larger vocabularies, enhanced writing abilities, improved spelling, and better awareness of grammar and punctuation rules. Moreover, people who read regularly for pleasure are healthier and more active citizens. Teachers should encourage the expression of feelings. Learning that is challenging and mind-engaging is accompanied by many different emotions such as excitement, encouragement, frustration and satisfaction. These feelings should be acknowledged and accepted as healthy signs of a solid learning process. By establishing an open

relationship, the teachers and their students can share the joy and they can work out the difficulties that may arise from laboring closely together. Teachers should adopt an enthusiastic attitude toward reading and openly debate their personal reading lives with children. If the teachers share some book recommendations or if they just mention a recent enjoyable reading experience they can help change the perceptions and beliefs of nonreaders.

Teacher should determine their students' reading grade level, in other words, the level of difficulty of the reading materials the students are capable of reading. Teachers should focus on the kinds of reading abilities at which students excel. Knowing their strengths allows them to skip over information they have and to concentrate their efforts on the things children need to improve. "What area do my students need to work on?" equipped with the answer to this question, the teachers can plan the kinds of activities that will best benefit their students. As long as the reader is well-motivated, and as long as the experience of engaging with reading materials is kept sufficiently interesting, this can have beneficial effects upon the whole language learning process. Enjoyable student-centred activities are mostly important when working with students who are not too keen on reading the materials of the target language on their own initiative. Even more, this variety of activities helps the teacher to concentrate on meeting students' weaknesses in particular skill areas. Learning is promoted by involving as many of the students' faculties, so integrating language and literature could be useful.

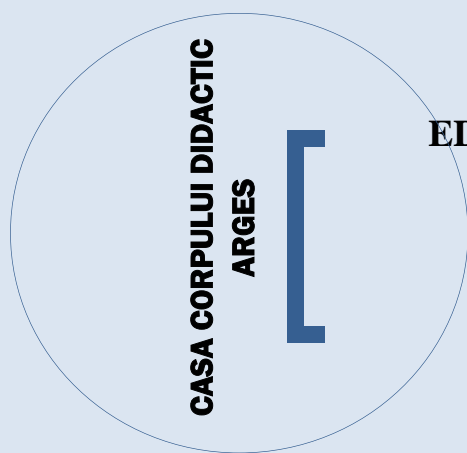
The main objectives for reading may be met by a program that develops in each reader skills in: recognizing many words at sight; comprehending and interpreting the meaning of words, phrases and sentences; reading silently at speed appropriate to the content and purpose; reading orally with fluency, suitable speed, expressions, correct pronunciation and attention to enumeration;

evaluating the content of what is read; using books efficiently-locating information, using the library, gaining the meaning of unknown words or

expressions quickly by using one or a combination of the following: analysis of structure; phonics, configuration of the graphic symbol, contextual analysis, the dictionary. A good program that focuses on reading should provide many opportunities for rich and varied experiences through reading and it should develop a lasting interest in reading as well.

Bibliography

1. Diller, D. (2003), *Literacy work stations: Making centers work*, Portland, ME: Stenhouse;
2. Dorn, L. J., & Soffos, C. (2005), *Teaching for deep comprehension*, Portland, ME: Stenhouse Publishers;
3. Duke, N. K. (2001). *Building comprehension through explicit teaching of comprehension strategies*, Retrieved May 17, 2007, from CIERA Web site: www.ciera.org/library/presos/2001/2001MRACIERA/nduke/01cmndk.pdf;
4. Durkin, D. (2004). *Teaching them to read* (6th ed.). Boston: Pearson.

EDUCAȚIA ÎN TIMPUL PANDEMIEI COVID

Prof. Ianin Mădălina
Școala Gimnazială Birda
Grup Scolar „Emanoil Ungureanu”, Timișoara

Pandemia de Covid 19 a produs sistemului educativ un șoc, bulversând viața elevilor și cea a profesorilor în mai mult de 190 de țări de pe toate continentele. Închiderea școlilor a produs efecte asupra a 94% din populația școlară mondială.

Învățarea nu a avut loc la fel în toate țările atinse de pandemie. În România, un mare număr de copii și tineri din zone vulnerabile (zone rurale sărace) nu au avut mijloacele necesare pentru a continua școala online. Chiar dacă au primit tablete de la Guvern, lipsa rețelei de Internet a îngreunat continuarea studiilor. Au existat învățători și profesori inventivi care le duceau elevilor lecțiile acasă sau se întâlneau undeva în sat, la o oră stabilită dinainte, pentru a le da lecțiile. Dar asta înseamnă muncă, dăruire și dragoste pentru copii.

Închiderea școlilor și bulversarea învățământului

Pandemia de Covid-19 a provocat cea mai gravă perturbare a sistemului de învățământ. Pe la jumătatea lunii aprilie 2020, 94% dintre elevii și studenții din lume resimțeau impactul pandemiei asupra școlii.

În timpul pandemiei, profesorii au fost nevoiți să *improvizeze* un învățământ online. Aceștia nu au fost pregătiți temeinic înainte pentru a preda online. Schimbarea s-a

produs pe neprevăzute. La început, lecțiile au fost trimise pe Whatsapp, dar acesta nu era un mod propice de lucru. Curând s-au impus diferite platforme de învățare online: Google Classroom, Office 365 și altele. Dar profesorii nu erau pregătiți pentru a le utiliza. Acest lucru s-a întâmplat foarte repede. La început, profesorii au fost autodidacți, apoi s-au înscris la cursuri care să-i învețe să utilizeze diferitele platforme, cursuri plătite din buzunarul propriu.

Dar această situație le-a impus profesorilor să se perfecționeze în utilizarea acestor platforme, iar acest lucru le-a folosit apoi la predarea față în față.

Eu folosesc și acum platforma Google Classroom în predarea lecțiilor de limba franceză, chiar de la clasa a cincea, primul an de studiu. Cu ajutorul acestei platforme pot folosi RED (Resurse Educaționale Deschise), copiii pot auzi o problemă de gramatică explicată de un nativ (*Français avec Pierre*), urmărim documentare despre sărbători, sistemul de învățământ, regiuni, obiceiuri și chiar desene animate.

Astfel tehnologia, învățată de nevoie în timpul pandemiei, a devenit *aliatul* nostru în clasă și este o *bulă de oxigen* pentru acești copii nativi digitali.

Copiii de azi au nevoie de tehnologie în clasă, de activități scurte și diverse în cadrul unei ore pentru a le menține trează atenția. Ei au nevoie de stimuli diverși, pentru a nu se plictisi, de aceea cadrul didactic trebuie să-și folosească din plin imaginația pentru a reuși să-i facă să atingă cele patru competențe generale: competența de exprimare orală, competența de exprimare scrisă, competența de înțelegere a textului oral, competența de înțelegere a textului scris. Tehnologia a oferit, cel puțin profesorului de limbi străine, o libertate deplină.

Pentru începători (A1- clasele V-VIII), competența de înțelegere a textului oral se face doar cu ajutorul tehnologiei. Profesorii de limbă străină în general și cei de limba franceză în special, au nevoie de laptop conectat la Internet și de retroproiector pentru a avea o oră agreabilă și utilă copiilor. Acesta afișează pe tabla fișa (pe care și elevul o are în față). Elevii ascultă mesajul de două ori, timp în care rezolvă fișa. A treia oară corectează. Sau, în timpul unei ore, în ultimele 20 de minute, elevii împreună cu profesorul se uită la o secvență de film, ascultă o melodie în franceză sau urmăresc un podcast. Totodată se pot uita și la interviuri cu diverse personalități din lumea francofonă (actori, cântăreți). Manualul digital este de un real folos, de asemenea.

Acest lucru are un imens avantaj pentru elevi, deoarece aceștia, încă din primele ore de limbă străină, aud limba vorbită de nativi și învață să o pronunțe corect. Totodată acest lucru ușurează procesul de predare,

deoarece cadrul didactic poate accesa sutele de resurse existente de oriunde, cu singura condiție să aibă acces la Internet.

Avantajele pentru utilizarea tehnologiei în educație sunt:

1. Tehnologia are ca prim avantaj diversificarea metodelor de predare. Prin utilizarea prezentărilor, videoclipurilor sau jocurilor online educative, profesorul oferă posibilitatea elevilor de a învăța despre subiectele discutate, prin metode inovative care îi captivează.
2. Prin anumite jocuri și aplicații pentru mai mulți jucători, elevii pot interacționa unul cu celălalt. În acest mod vor reuși să lucreze ca o echipă pentru a duce la final scopul exercițiului.
3. Prin utilizarea tehnologiei, profesorilor le va fi mai ușor să realizeze fișe de lucru. Folosind un calculator, pot schimba cu ușurință structura sau formularea acestora.

Dezavantajele pentru utilizarea tehnologiei în educație:

1. Unul din dezavantaje ar fi că, în acest context, copiii lucrează cu anumite noțiuni abstracte. Acest lucru e dificil pentru elevii până în clasa a patra, deoarece aceștia au dificultăți în a

recunoaște o noțiune care nu este concretă, palpabilă.

2. În cazul în care elevii folosesc telefonul personal pentru rezolvarea unor sarcini, s-ar putea ca aceștia să fie distrași.

Cred că orele de limbă străină s-au îmbogățit odată cu aducerea tehnologiei în sala de clasă, sunt dinamice, interesante și copiii învață cu plăcere limba străină. În contextul unei globalizări a pieței forței de muncă, învățarea corectă a limbii engleză și franceză sau germană este indispensabilă pentru formarea unui cetățean multilingv și multicultural.

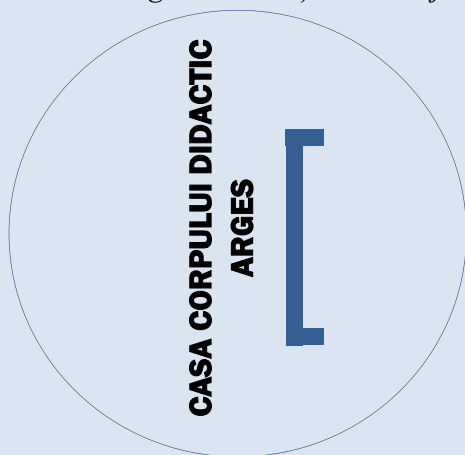
Copiii de azi, adulții de mâine, vor schimba cel puțin 6-7 locuri de muncă de-a lungul vieții și competențele *de a învăța să înveți*,

multilingvistică, digitală, de exprimare culturală vor fi esențiale în dezvoltarea lui ca adult.

Așadar, tehnologia în educație este benefică, deoarece în acest mod elevii vor putea folosi ceva cunoscut pentru a învăța alte lucruri noi și interesante.

Bibliografie și sitografie:

1. <https://www.unicef.org/romania/ro>;
2. *The State of Global Education Civis: A Path to Recovery*, International Bank for Reconstruction and Development, 2021;
3. *Tehnologia în educație. Avantaje și dezavantaje*, didactic.ro.

EDUCAȚIE PRIN LITERAȚIE

Prof. dr. Margareta Onofrei
Casa Corpului Didactic Argeș

În prezent, așa cum demonstrează rezultatele evaluărilor curente sau naționale, se remarcă o lipsă generală a interesului pentru lectură. Importanța lecturii pe tot parcursul vieții este covârșitoare, în special în concordanță cu finalitatea educațională. Astfel, literația corelată cu metacogniția, într-o abordare transdisciplinară a educației, reprezintă un fundament ale învățării prin intermediul căruia educabilul va fi pregătit pentru a se integra social. Cunoașterea implicațiilor literației, precum și a strategiilor de implementare a acesteia orientează demersul cadrelor didactice

către o mai bună motivare a elevilor de a citi, în vederea dezvoltării capacității de comunicare.

Depășind concepția limitată conform căreia cititul reprezintă un transfer de conținut dintre scriitor și lector, cercetarea științifică a dovedit că implică activarea simultană a mai multor zone cerebrale, dar și comunicarea intensă între ele, deoarece, într-un timp foarte scurt, creierul trebuie să recunoască semnele (literele), să stabilească relația acestora cu sunetele corespondente, să găsească un sens, să-l coreleze cu sensul contextului.

În legătură cu lectura ca *eveniment al cunoașterii*, Adrian Marino se referă la mai multe perspective din care aceasta poate fi privită de către lector: *lectura-informație, lectura-distracție, lectura-refugiu, lectura-plăcere, lectura-cultură, lectura-existență*. În funcție de experiența concretă, fiecare se raportează la citit în felul său, iar rolul dascălului este, în special, acela de a deschide căi de acces pentru ca elevii să manifeste dorință de a citi.

În cadrul orelor de limba și literatura română, atât în ciclul primar, cât și în cel gimnazial, cu extindere către cel liceal, este necesar ca profesorul să utilizeze metode variate de orientare a elevului către lectură, către dezvoltarea competențelor de literație.

Receptarea textelor scrise a devenit o problemă a educației școlare, iar rezultatele examenelor naționale subliniază, în fiecare an, imposibilitatea elevilor de a înțelege un text, lipsa lor de atenție la detalii, incapacitatea de a corela noțiuni sau de a se exprima în scris. De aceea, formarea și dezvoltarea competențelor de literație au devenit o necesitate în cadrul procesului de învățământ.

Acest deziderat se corelează cu alegerea strategiilor potrivite, dezvoltarea gustului pentru lectură, propunerea unei bibliografii atractive, controlul lecturii. Modelarea unui cititor al *lecturii-existență* se realizează în mediul școlar.

Lipsa actuală a motivației pentru citit nu ar trebui să fie descurajantă, ci invers proporțională cu dorința cadrului didactic de a o atenua. Cauzele sunt variate și converg către digitalizare, dar școala le poate demonta prin crearea lectorului competent, interesat de propria formare; în acest sens, Paul Cornea formulează următoarea opinie: *nici computerul, nici televizorul nu vor duce la dispariția cărții, lectura va continua să joace un rol cardinal în viața oamenilor, accelerarea progresului tehnic va fi mereu însoțită de remedierea*

compensatoare a unui spațiu liber pentru închipuire, visare și căutare de sens...

Lectura – ca *spațiu al căutării de sens* – poate reprezenta un punct de pornire al demersului instructiv-educativ, al alegerii unei strategii didactice motivante, prin care curiozitatea viitorului lector este trezită și menținută pe parcursul străbaterii stadiilor de literație.

Nivelurile bazale pe care le parcurge elevul prin lectură (decodare, analiză, interpretare) sunt valabile pentru orice tip de text, în cadrul oricărei discipline. Studiul literaturii române implică însă predominanța operelor literare, în cazul cărora se adaugă nivelul dezvoltării afective, având în vedere că este creat tocmai în scopul sensibilizării cititorului. Dincolo de forma lingvistică specifică fiecărei limbi, acesta conține o latură inefabilă care nu ține de coordonata cognitivă, ci de unicitatea valorilor afective transmise. Diferențele de percepție și interpretare își au originea în diferențele interumane, iar profesorul trebuie să adopte strategii eficiente în vedere dezvoltării competențelor de lectură. Formarea acestora se axează pe lecturare în trei etape: prelectură, lectură propriu-zisă, postlectură.

Momentul întâlnirii textului cu cititorul, așa cum denumesc Alina Pamfil etapa prelecturii, conturează un orizont de așteptare al lectorului: anticipări paratextuale, referitoare la numele autorului, titlul, prefața, cuvântul introductiv sau ilustrațiile: *paratextul este mai degrabă un prag decât o margine sau o limită riguroasă, o zonă între text și exteriorul textului*. (Gérard Genette)

El oferă o viziune de ansamblu asupra textului și ajută la conturarea unei idei centrale, referitoare la acesta, iar profesorul poate organiza activități captivante, stimulând curiozitatea elevilor, stârnită de aceste determinări; poate

utiliza *tehnici de cercetare* după aparențe ceea ce poate conduce către concluzii pertinente.

Conform studiilor metodice, în mediul școlar, comprehensiunea și interpretarea se bazează pe parcurgerea următoarelor stadii: lectura afectivă, lectura explicativă/ relectura, aprofundarea (interpretarea textului), reflecția.

Contactul direct cu textul și activitățile de învățare specifice acestei etape debutează cu lectura afectivă, modelul de lecturare a textului. Aceasta poate fi realizată de profesor sau chiar de elevi și se remarcă prin adecvare a tonului și a tempoului rostirii, fluentă, dicție, urmărire a punctuației, cu respectarea pauzelor astfel încât ascultătorul să aibă reacții emoționale în concordanță cu semnificația. Ulterior, aceste reacții pot fi aduse în discuție prin întrebări relevante asupra textului. Relectura are drept scop inventarierea anumitor aspecte legate de cuvinte necunoscute, structuri sintactice particulare, contextualizarea unor termeni mai greoi, sensul cuvintelor în context etc. Ansamblul textual este analizat în stadiul al treilea, al aprofundării, în care elemente textuale îți găsești posibile explicații. Ea se realizează prin

conversația euristică, exprimarea punctului de vedere, exerciții de gândire/ imaginație, discuții/ dezbateri orientate asupra semnificațiilor textului, completarea jurnalului de lectură, redactarea scrierii creative etc. Reflecția pornind de la text constă în identificarea noilor cunoștințe însușite de elevi, corelarea lor cu alte cunoștințe din diferite domenii și cu cele însușite anterior. De regulă, ea se realizează prin scrieri creative.

Postlectura deschide experiența de cunoaștere, sub impresia celor lecturate. Ea reprezintă o etapă primordială în formarea competențelor de literație, aflată în concordanță cu finalitățile educației și ale dezvoltării personale.

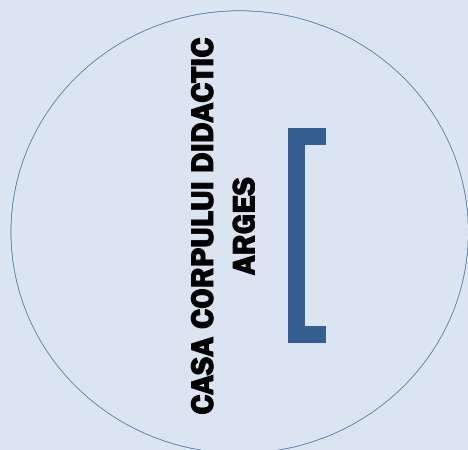
Odată ce competențele de literație s-au format, este necesară evaluarea acestora care se realizează în cadrul orelor de limba și literatura română, prin testări naționale/ internaționale și/ sau digitale.

Demersul formării și dezvoltării competențelor de literație este anevoios, dar reprezintă o cerință fundamentală a societății actuale care promovează autonomia în învățare.

Bibliografie selectivă

1. Cornea, Paul, *Introducere în teoria lecturii*, Editura Minerva, București, 1988;
2. Eco, Umberto, *Lector in fabula*, Univers, București, 1995;
3. Genette, Gérard, *Critică și poetică, Structuralism și critică literară*, în *Figuri*, Editura Univers, București, 1978;
4. Goia, Vistian, *Didactica limbii și literaturii române pentru gimnaziu și liceu*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000;
5. Langer, Judith A., *Literacy Understanding and Literature Instruction*, Teachers College Press, New York, 2010;
6. Pamfil, Alina, *Limba și literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise*, ediția a 3-a, Paralela Pitești, 45, 2006;
7. Pamfil, Alina, *Limba și literatura română în școala primară. Perspective complementare*, Paralela 45, Pitești, 2009;
8. Sâmihăian, Florentina, *Didactica limbii și literaturii române*, Iași, Polirom, 2014;
9. Sâmihăian, Florentina (coord.), *Limba și literatura română. Ghidul profesorului*, www.edituraart.ro.

ÎNVĂȚAREA MOTIVATĂ

(Studiu de caz)

Prof. învă. primar Lupșa Adela
Prof. învă. primar Miroiu Mădălina-Elena
Școala Gimnazială „Negru Vodă”, Pitești

Pentru a afla care sunt motivele ce îi determină pe elevi să învețe, dar și pentru a ști de ce le place/ nu le place o anumită materie, am aplicat unui eșantion de 18 elevi cu vârste cuprinse între 9 și 10 ani (clasa a III-a), un chestionar cu următoarele întrebări: „Vă place să învățați?”, „La ce materii vă place să învățați? De ce?”, „La ce materii nu vă place să învățați? De ce?”, „Cum învățați?”, „La ce materii învățați ușor?, De ce?”, „La ce materii învățați greu?, De ce?”, „Învățați singuri sau vă ajută cineva?”, „Cât învățați?”, „Care sunt motivele pentru care nu învățați?”.

La întrebarea „Vă place să învățați?”, majoritatea elevilor, adică 88,9%, au răspuns *da*, numai 11,1% recunoscând că nu le face prea mare plăcere să învețe („așa și așa”).

Răspunsurile la întrebările „La ce materii vă place să învățați? De ce?” evidențiază faptul că doar 38,9% învață la toate materiile din plăcere. Motivele enunțate converg către ideea că disciplinele alese le vor fi necesare în viitor.

Referitor la întrebările „La ce materii nu vă place să învățați? De ce?” este de remarcat faptul că 50% au menționat limba engleză, motivând alegerea astfel: este o disciplină grea, nu le place profesorul, nu înțeleg, profesorul nu se face înțeles.

Variantele de răspuns la întrebarea „Cum învățați?” au fost diverse, cele mai întâlnite fiind:

ușor (33%) și repede (22%). Un singur copil a menționat faptul că învață utilizând repetiția.

Materia la care învață cel mai ușor este informatica (55%), urmată de română și matematică, fiecare cu un procent de 38%. Motivul pentru care informatica se află în topul preferințelor este că dispun de computere și astfel pot aplica acasă cunoștințele asimilate. La polul opus, adică materia la care învață cel mai greu, se situează limba engleză, deoarece nu înțeleg cuvintele și nu se pot exprima ușor.

În ceea ce privește activitatea de învățare desfășurată acasă, 83% dintre elevii chestionați au afirmat că nu sunt ajutați de nimeni, iar 17% primesc sprijin.

La întrebarea „Cât învățați?” răspunsurile au fost: puțin - 27%, potrivit - 23%, mult - 50%.

Spectrul motivelor pentru care nu învață este larg, mergând de la lipsa motivelor (11%), până la starea de spirit -17% (*Nu am chef*). Alte motive sunt: se gândesc la altceva în timpul orelor de curs, învață din clasă, calculatorul, starea de sănătate, nu-i place materia.

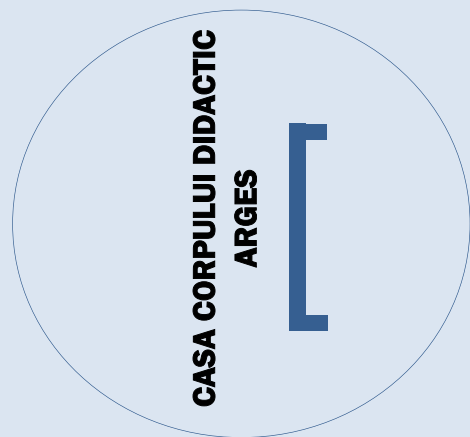
În concluzie, se constată faptul că elevii învață la disciplinele care le plac și care consideră ei că le vor fi de folos în viitor. Informatica constituie materia cea mai ușoară, iar limba engleză este disciplina „antipatică” elevilor, unul dintre motive fiind și conduita explicativă a cadrului didactic.

Răspunsurile demonstrează că elevii nu au încă o motivație a învățării bine formată. Se conturează totuși o motivație extrinsecă și una intrinsecă. Învățarea nu este susținută motivațional decât la un număr foarte mic de elevi.

La o analiză atentă a răspunsurilor, se poate remarca faptul că există elevii care au un stil de învățare auditiv („prind” din clasă), iar alții - un stil aplicativ (calculatorul). Majoritatea elevilor sunt determinați să nu învețe pentru că nu le place: stilul de predare, conduita explicativă a cadrului didactic, complexitatea disciplinei.

Bibliografie

1. Constantin Cucuș (coord.), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Editura Polirom, București, 2009;
2. Adrian Neculau (coord.), *Manual pentru clasa a X-a*, Editura Polirom, București, 2005;
3. Andrei Cosmovici, Luminița Iacob, *Psihologie școlară*, Editura Polirom, București, 1998;
4. ***<https://www.ise.ro/wp-content/uploads/2015/08/Brosura-Motivatia-pentru-invatare.pdf>

MATEMATICA... ALTFEL

Prof. Marin Ana-Maria
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Bradu

Care-i cifra cea mai mare? Desigur 9.

În sanscrită, 9 se numește *nevan* - „neva” înseamnă *număr nou* - se anunță în același timp un sfârșit, dar și un început. Se anunță o noutate, nu atât în numirea numerelor, cât mai ales în reprezentarea lor (se alcătuiesc și se numără

„pachete”) și în scrierea lor (o singură cifră nu mai este suficientă).

O nouă cunoaștere, o nouă regulă, numerele mai mari decât 9 nu mai pot fi și cifre, ele sunt **compuse** din cifre.

În simbolistică, 9 reprezintă veșnicia, desăvârșirea; este numărul sacru al Fecioarei Maria.

Antichitatea a relevat 9 muze, infernul și paradisul evului mediu erau, fiecare, alcătuite din câte 9 sfere după unii, 9 cercuri după alții. Mandalele bazate pe multiplicările lui 9 simbolizează, la indieni, universul. La chinezi *jiu* (nouă) este numărul eternității, un număr a cărei importanță le eclipsează pe toate celelalte.

În zicerile romanilor, 9 este foarte aproape de nesfârșit, de nelimitat, imposibil de cuprins, ascunde o exagerare: peste 9 mări și

țări este o depărtare greu de imaginat, o vitejie fără seamăn se datorează celor 9 vieți ale eroului, o fericire deosebită te situează în al nouălea cer.

Nouă este o cifră notată în scrierea arabă **9** sau romană **IX**, este un număr compus, impar, pozitiv. Cifra nouă se află în șirul crescător de numere naturale între cifra 8 și numărul 10, după valoare. În antichitate, din cauză că era un număr impar, se considera că are puteri magice, de aceea cifra 9 se bucura de o deosebită tăcere. Pitagora, părintele matematicii, și Hipocrat, părintele medicinei, le

Bibliografie

1. https://ro.wikipedia.org/wiki/Limba_sanscrit%C4%83
2. <https://ro.wikipedia.org/wiki/Cifr%C4%83>
3. [https://ro.wikipedia.org/wiki/9_\(cifr%C4%83\)](https://ro.wikipedia.org/wiki/9_(cifr%C4%83))

atribuiau numerelor neperechi o putere miraculoasă: copilul se naște la 9 luni. Grațiile sunt 9, la fel ca și cele nouă muze.

În matematică, 9 este un pătrat perfect, suma a primelor trei numere impare. Se poate scrie utilizând cifrele 1, 2 și 3 câte o singură dată în multiple feluri:

$$12 - 3, (1 + 2) \times 3, 2^3 + 1, (1 \times 3)^2, 3! + 2! + 1!$$

Nouă este un număr complex, divizori ai acestuia fiind 1 și 3. Este de 3 ori 3 și, prin urmare, al treilea număr pătrat. Nouă este un număr Motzkin. Acesta este primul număr complex norocos.

Nouă este cel mai mare număr cu o singură cifră în sistemul zecimal. Acesta este al doilea pătrat neunitar prim de forma (P^2) și, în primul rând, este impar. Toate pătratele ulterioare ale acestui formular sunt impare

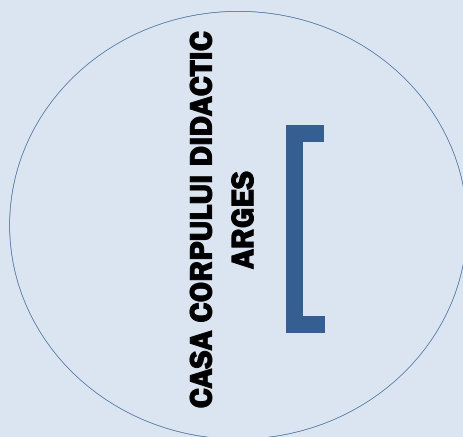
Totodată, 9 este și cel mai mic număr Kaprekar:

$$9^2 = 81 \text{ și } 8 + 1 = 9.$$

Scris în baza 2, ne amintește de numărul Seherzadei.

Faptul că $9 = 10 - 1$ îi conferă numărului 9 proprietăți interesante, cea mai cunoscută fiind regula de verificare: *regula lui 9*.

Atenție însă: verificarea corectitudinii unui calcul prin regula lui 9 este o condiție necesară, nu și suficientă !

PREDAREA PE COMPETENȚE LA ORA DE LIMBA FRANCEZĂ

prof. Ianin Madalina
Școala Gimnazială Birda, Timiș

În predarea pe competențe nu este suficient ca elevii să aibă cunoștințe, ci aceștia trebuie să știe să le utilizeze corect în situații noi și complexe de comunicare. Ca să construim o competență, avem nevoie de progres, este un parcurs

educațional constituit din etape: se pleacă de la o situație simplă de comunicare pentru a ajunge la cunoștințe complexe (*connaissances*), la aptitudini (*savoir-faire*) și atitudini (*savoir-être*).

Există o diferență semnificativă între *metodă* (*méthode*) și *abordare* (*approche*). *Abordarea* este modul în care facem ceva, iar *metoda* este modul în care este făcut acel lucru.

Abordarea comunicativă (*L'approche communicative*) este una dintre principalele metodologii în predarea limbilor străine, în general, și a francezei, în special. Aceasta îi învață pe elevi să comunice în situații diferite. Profesorul trebuie să-și prioritizeze scopurile pentru care predă acel conținut prin întrebări de genul: *Cine?*, *Pentru cine predau?* (publicul-țintă), *Ce predau?* (conținutul de predat), *De ce predau acest lucru?* (scopul, obiectivul pentru care predă acel conținut), *Cum predau?* (care sunt metodele și resursele). Această metodă pune accentul pe capacitatea elevului de a putea comunica într-o limbă străină, ținând cont de situația de comunicare. Aceasta este completată de *abordarea acțională* care cere elevului să realizeze diferite sarcini (*tâches*), într-un context comunicațional foarte precis. Ca începător, elevul trebuie să stăpânească acte de vorbire ca: a telefona pentru a rezerva o camera, a rezerva o masă la restaurant, a face cumpărături într-un supermarket, a face cumpărături la o librărie etc.

În funcție de ce are nevoie să știe în situații diferite, profesorul de limba franceză va introduce un vocabular specific împreună cu problemele de gramatică necesare. Pe lângă vocabularul specific pentru fiecare câmp semantic, profesorul de limba franceză va introduce în predare și acte de vorbire (*actes de paroles*) pe care elevul le va folosi din dorința de a avea un dialog adecvat cu un nativ, în situații specifice de comunicare. Pentru aceasta, profesorul va utiliza la clasă diferite tipuri de documente autentice ca: un articol dintr-un ziar francez, un video (extras de film, jurnal televizat, interviu etc.), o emisiune de radio, o broșură turistică, o reclamă etc.

Obiectivul profesorului de limba franceză este de a-l ajuta pe elev să se descurce și să se adapteze într-o situație autentică de comunicare, cu locutori nativi. Astfel, elevul devine actor al propriei învățări și are o motivație mai mare în a învăța limba străină. Totodată, știind de ce o învață, elevul are o motivație intrinsecă mai importantă decât cea extrinsecă, de a învăța pentru a fi evaluat.

Sophie Moirand formulează o definiție mai precisă a competenței de comunicare, identificând patru componente:

1. o componentă lingvistică;
2. o componentă discursivă - cunoașterea diferitelor tipuri de discurs;
3. o componentă referențială - cunoașterea domeniilor de experiență și a obiectelor, cât și relația dintre ele;
4. o componentă socioculturală - cunoașterea și însușirea de reguli sociale.

Predarea pe competențe este eficace, deoarece produce efecte imediate. Gaëtane Chapelle și Denis Meuret definesc conceptul de eficacitate ca fiind capacitatea de a da elevilor competențele care le vor permite să reușească în parcursul lor profesional. Competențele sunt dispoziții naturale sau pe care le-ai dobândit. Sunt aptitudini fizice, intelectuale sau relaționale. În context educațional, nu poți avea competențe fără cunoștințe, pentru că cele două sunt în interdependență. Înveți, acumulezi cunoștințe pentru a avea competențe. Deci putem spune că o competență coabitează cu niște cunoștințele, deoarece, în toate domeniile, se pornește de la cunoștințe, pentru a putea face ceva, pentru a dobândi competența într-un anumit domeniu.

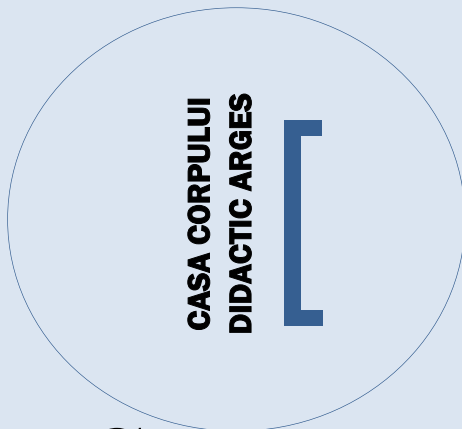
În concluzie, putem spune că există o predare pe competențe, dar care nu este foarte bine pusă în practică. Practicile din clasă nu sunt întotdeauna ideale pentru o predare pe competențe care ar necesita un consum foarte

mare de timp, de resurse materiale, dar se încearcă, în orele de limba franceză, ca profesorii să dezvolte competența (înțelegere orală, înțelegere scrisă, exprimare orală,

exprimare scrisă) mai degrabă decât înțelegerea vocabularului unui text sau cunoașterea la perfecție a regulilor gramaticale.

Bibliografie

1. Bérand, Evelyne, *L'approche communicative. Théorie et pratique*, CLE International, 1991;
2. Chapelle, G.; Meuret, D., *Améliorer l'école*, Paris, Presse universitaire de France, 2006;
3. Moirand, S., *Enseigner à communiquer en LE*, Hachette, Coll F., 1982.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ – FAMILIE - COMUNITATE

*Bibliotecar Șerban Natalia
Școala Gimnazială „Vintilă Brătianu”, Ștefănești*

Școala și familia sunt cei doi piloni de sprijin ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, evoluează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură, într-o mare măsură, buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Școala trebuie să aibă contacte cu toate instituțiile sociale interesate direct sau tangențial de domeniul educației copilului de vârstă școlară și să stabilească relații de cooperare și colaborare. Ea contribuie la

transmiterea moștenirii culturale și facilitează învățarea individuală și colectivă. Totodată școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborarea și luarea deciziilor. Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor care îi privesc.

A fi profesor nu înseamnă a exercita o meserie oarecare care se reduce la a merge și a te întoarce de la școală, înseamnă a îndeplini o meserie, a face un apostolat. A educa înseamnă a dezvolta personalitatea individului, a-i deschide noi orizonturi, a-i insera o gama variată de valori. Profesorul contribuie la formarea conduitei lor în societate, la formarea lor ca indivizi și cetățeni.

Ca profesor, am încercat să le insuflu elevilor o gamă variată de valori care să-i ajute și în viața de zi cu zi. Rolul de educator nu se limitează doar la catedră și în clasă. Pentru mine a educa înseamnă folosirea unor metode care să formeze elevilor atenția pentru munca independentă, să le dezvolte virtuți sociale. Modul cum profesorul gândește și își exteriorizează gândurile reprezintă pentru elev un model metodologic care îl însoțește în propriul lui fel de a gândi și de a se exprima. Elevii trebuie învățați din prima zi de școală să gândească singuri, să știe să se folosească independent de o serie de repere și instrumente pentru

investigarea independentă a lumii. Cu cât voi fi lăsat și la alegerea elevilor teme de referate sau rezolvarea unor munci independente pe mai multe căi, cu atât voi observa rezultate mai bune. Se pot descurca foarte bine în situații în care sunt lăsați să propună singuri soluții, fără a fi îngrădiți sau dirijați.

Ca profesor, țin cont și de alți factori educativi, îndeosebi de părinți, deoarece elevii și profesorii formează împreună o comunitate școlară. Școala este a doua instituție de socializare, după familie, iar ca profesor trebuie să colaborez cu toți factorii educativi, să armonizez educația formală cu cea nonformală și informală, joc rolul de consultant al părinților, împart răspunderea formării copiilor cu familia. Consider că există o relație pozitivă între existența și funcționarea parteneriatului școală-familie și succesul indivizilor.

Famiile au o influență majoră asupra performanței individului în școală și în viață. Cu cât școlile, familiile și grupurile comunității lucrează împreună pentru a sprijini învățarea, cu atât copiii tind să aibă rezultate mai bune, le place mai mult școala și stau

mai mult timp aici. Școlile muncesc cu familiile pentru a ajuta copiii să depășească cu bine momentele de tranziție. Copiii de toate vârstele au rezultate mai bune când se acomodează bine în școală. Prin acomodare înțelegem că elevii se simt confortabil și respectați, gândesc că locul lor e la școală și realizează că sunt sprijiniți de profesori.

Părinții joacă un rol esențial în susținerea procesului de învățare a elevului. Acest proces se intensifică atunci când părinții sunt motivați și instruiți să ofere ajutor elevilor acasă. Cu cât se implică mai mult părinții în acest proces, cu atât ei asigură cadrelor didactice un sistem valoros de sprijin și ajutor, creându-se astfel o echipă care lucrează pentru succesul fiecărui copil.

Dacă părinții s-ar implica în procesul de învățare al copilului lor, atunci ei și-ar manifesta deschis prețuirea pentru realizările lui. Fie că lucrează împreună pe computer sau participă la prezentarea proiectelor la clasă, prin acțiunile lor, părinții comunică elevilor faptul că educația este importantă.

Scopul educației este susținerea realizării parteneriatului dintre școală și familie în vederea îmbunătățirii performanțelor școlare ale elevului, de a-i motiva pe elevi să ajungă la liceu și universitate, să participe la activități extrașcolare, să aibă rezultate bune. Pentru a atinge acest scop trebuie satisfăcute mai multe obiective: sprijinirea vizitelor în școală a familiilor și oportunitatea de a observa ce se întâmplă în sălile de clasă, organizarea unor lectorate cu părinții, organizarea acțiunilor în colaborare cu alte instituții, invitarea părinților la discuții susținute de specialiști.

Obiectivul principal al acțiunii educative este formarea personalității copilului, care este urmărit atât în familie, cât și în școală, astfel încât sarcinile școlii și ale familiei în materie de educație și instrucție se împletesc și se sprijină reciproc.

Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți.

Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului, ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral, am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul-cheie în socializarea copilului cu

ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii (literatură pentru copii).

Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natura relațiilor publice.

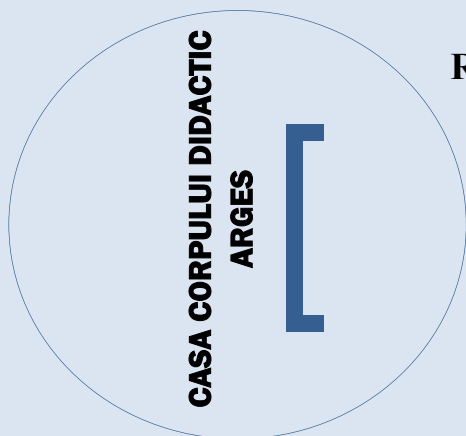
Fiecare copil se deosebește de ceilalți, în primul rând, prin caracterul său. După cum un tâmplar nu lucrează în același mod și bradul, și stejarul, tot așa și noi trebuie să ținem cont de „lemnul” fiului sau fiicei noastre, elevului sau elevei noastre, adică de elasticitatea și rezistența „capitalului său biopsihic”, pentru a ști ce putem face din el fără prea multe riscuri. În ziua de azi, educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii, către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica ș.a.m.d. Totul educă: lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între aceștia, primul loc îl ocupă părinții și educatorii.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competența, servirea clienților, un cod de etică profesională.

Educația răspunde atât cererii sociale, cât și nevoilor și aspirațiilor individuale. Presupune eliberare de energiile lăuntrice, prin împlinirea armonioasă și creatoare, a insecurității, inferiorității și dependenței pe care le poate simți ființa umană, într-o societate aflată într-o schimbare rapidă.

Bibliografie

1. Băran-Pescaru, Adina, *Parteneriat în educație*, Editura Aramis Print, București, 2004;
2. Bistriceanu, Corina, *Sociologia familiei*, Editura Fundației România de Măine, București, 2004;
3. Cerghit, Ioan; Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor, Ioan, *Prelegeri pedagogice*, Editura Polirom, Iași, 2001;
4. Maciuc, Irina, *Formarea continuă a cadrelor didactice*, Editura Omniscop, Craiova, 1998;
5. Nicola, Ioan, *Pedagogie*, E.D.P. R.A., București, 1994;
6. Nicola, Ioan, *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000;
7. Robu, Maria, *Empatia în educație*, Didactica Publishing House, București, 2008;
8. Șerdean, Ioan, *Pedagogie*, Editura Fundației România de Măine, București, 2004.

ROLUL APLICAȚIILOR PRACTICE LA ORELE DE MATEMATICĂ

(Studiu de specialitate)

*Profesor: Mușat Elisabeta
Școala Gimnazială Merișani*

Aplicațiile practice ale matematicii sunt aproape absente în predarea acestei materii. Ca urmare a apărut natural problema dacă prezentarea și experimentarea aplicațiilor practice contribuie la facilitarea însușirii și reținerii unor concepte matematice. Studiul de față încearcă să răspundă acestei probleme.

Din experiența personală ca fost elev și ca actual cadru didactic, aplicațiile practice ale matematicii sunt aproape absente în predarea acestei materii. Ca elev cu predilecție pentru matematică, m-am întrebat deseori cu ce scop au fost inventate atât de multe teoreme, legi, reguli, formule și unde sau cum le pot folosi. În postura de cadru didactic, am primit aceleași întrebări de la elevi. În urma documentărilor, am putut să le răspund la majoritatea întrebărilor. Mai mult, am hotărât să le arăt, în cadrul lecțiilor la care se pretează, aplicații practice ale unor enunțuri teoretice. Am propus să realizez un studiu cu ipoteza: prezentarea și experimentarea aplicațiilor practice contribuie la facilitarea însușirii și reținerii unor concepte matematice.

Pentru a verifica eficacitatea demersului metodic folosit în activitatea instructiv-educativă cu scopul de a recepta optim conceptul de asemănare a triunghiurilor s-a procedat la o comparație a rezultatelor obținute de eșantionul experimental cu cele obținute de eșantionul de control.

Experimentul s-a desfășurat în trei etape: etapa inițială, etapa formativ-ameliorativă și etapa finală. Subiecții investigați au fost elevii a două clase a VII-a ale aceleiași unități de învățământ, cu aproximativ același nivel de pregătire matematică. Clasa experimentală este formată din 25 elevi, iar

clasa de control este formată din 26 de elevi, cele două colective fiind alcătuite din copii cu o dezvoltare intelectuală eterogenă. Durata studiului a fost de 3 săptămâni, în cadrul unității „Asemănarea triunghiurilor”, pe durata parcurgerii lecțiilor „Teorema lui Thales”, „Triunghiuri asemenea”, „Criterii de asemănare a triunghiurilor” și „Teorema fundamentală a asemănării”.

Aplicarea testelor la cele două eșantioane s-a desfășurat în aceeași etapă a perioadei de studiu, au cuprins probe gradate ca dificultate prin care s-au verificat cunoștințele și competențele elevilor în ceea ce privește receptarea cu succes a teoremelor și criteriilor și aplicarea lor în mod corect; au fost evaluate după aceiași descriptorii de performanță și de către același cadru didactic.

Competențele specifice unității au fost urmărite pe perioada studiului, punând accent pe competența 6: „Aplicarea asemănării triunghiurilor în rezolvarea unor probleme matematice sau practice”. Acestea au fost implementate în mod diferit la cele două clase, prin abordare tradițională în cadrul clasei de control și prin abordare alternativă în cadrul clasei experimentale.

Etapa inițială

S-a aplicat un test de evaluare inițial, elaborat în concordanță cu competențele generale, pentru a se stabili nivelul de pregătire al elevilor. Elevii au fost testați în aceeași zi, după același test, li s-a acordat același timp necesar rezolvării sarcinilor de lucru. În această etapă inițială, constatativă a nivelului de cunoștințe ale elevilor, rezultatele au indicat că elevii ambelor clase au nivele asemănătoare de pregătire, fiind omogene din acest punct de vedere –

condiție esențială pentru dezvoltarea investigației propuse.

Etapa formativ-ameliorativă

În această etapă, la clasa de control, lecțiile s-au desfășurat în mod tradițional; după predarea noțiunilor teoretice, s-au rezolvat, la tablă, în fiecare oră, probleme din manual și culegeri. La clasa experimentală, după predarea noțiunilor teoretice în sala de curs, am continuat următoarele ore în curtea școlii și în apropierea acesteia. Elevii au primit fișe, rigle și rulete. Am folosit teoremele de asemănare a triunghiurilor și criteriile de asemănare pentru a determina înălțimea clădirii școlii (fără a o măsura efectiv, folosindu-ne de lungimea umbrei acestora), a gradiniței, a unui bloc de locuințe; uzând de aceleași principii și de lungimea unui creion am determinat înălțimea unui stâlp de iluminat, a unui copac, dimensiunile unui panou publicitar, adâncimea unei gropi. Am rezolvat problemele pe foi de flip-chart, iar unele chiar pe asfaltul din curtea școlii. Toți elevii au participat activ. Fiecare a găsit o sarcină care i-a stat în putință să o efectueze. După enunțarea și rezolvarea primei sarcini (să aflăm înălțimea clădirii școlii, fără a o escala și măsura), elevii au putut observa utilitatea practică a conceptelor predate în sala de curs. Atitudinea lor s-a schimbat, au devenit mai interesați să aplice noțiunile și în alte situații, au realizat că există o legătură între teorie și practică, sunt mai motivați să învețe ceea ce pot să aplice.

Etapa finală

În această etapă cele două eșantioane (clasa de control și clasa experimentală) au susținut două teste de evaluare, aplicate în condiții similare. Primul test a fost susținut la sfârșitul unității de învățare „Asemănarea triunghiurilor”, iar al doilea a fost susținut la sfârșitul anului școlar, acesta conținând și itemi privind unitatea menționată. Am înregistrat și

prelucrat rezultatele obținute în vederea confirmării sau infirmării ipotezei enunțate.

Concluzii

În etapa de evaluare finală a nivelului de reținere a conceptelor matematice studiate prin aplicarea lor practică, am folosit rezultatele testelor susținute. În urma administrării primului test, la sfârșit de unitate de învățare, cele două eșantioane au obținut medii aproximativ egale: 5,9 pentru clasa de control și 6,1 pentru clasa experimentală, o diferență prea mică pentru a confirma sau infirma ipoteza. Însă, analizând rezolvarea itemilor legați de unitatea de învățare în discuție, din cadrul evaluării finale, s-a observat că 84% dintre elevi din eșantionul experimental au rezolvat (complet sau parțial) problemele legate de asemănare, față de doar 60% dintre elevii din eșantionul de control.

Comparând rezultatele testelor, în special al celui final, se constată că performanțele elevilor clasei experimentale sunt superioare celor ale elevilor clasei de control, care la începutul perioadei aveau aproximativ același nivel de pregătire. Acest fapt dovedește că, aplicând în activitatea instructiv-educativă un demers metodic alternativ, prin folosirea unor metode activ-participative și interactive, prin folosirea în mod practic a noțiunilor teoretice studiate, se pot obține progrese în ceea ce privește receptarea eficientă și corectă a conceptelor matematice, reținea acestora o mai lungă perioadă de timp, aplicarea și generalizarea pe cazuri reale.

Pentru a promova studiul obiectului Matematică în sistemul de învățământ, pentru a o face mai atractivă pentru elevi, este necesară integrarea în programa școlară a mai multor exemple din viața reală, a aplicațiilor practice, edificatoare pentru deslușirea conceptelor matematice.

Bibliografie

1. https://smart.erasmus.site/wp-content/uploads/2020/12/Module-IV_RO.pdf
2. <http://www.scoalaargeseana.ro/didactica-magna/844-rolul-aplicatiilor-practice-la-orele-de-matematica>

ROLUL PROFESORULUI ÎN PROMOVAREA IMAGINII ȘCOLII

*Consilier școlar Ioniță Elena, CJRAE Argeș,
Școala Gimnazială Nr. 1 Poiana Lacului*

Învățământul modern are la bază o nouă filosofie a educației și valorile pe care se construiește educația în România sunt cele de încredere, solidaritate, eficacitate și autonomie. Această nouă concepție promovează gândirea creatoare și dezvoltarea personalității elevului, iar activitatea școlară vine în întâmpinarea trebuințelor dezvoltării individuale și sociale ale acestuia, scopul principal al tuturor activităților profesorului fiind să sprijine creșterea, dezvoltarea și succesul fiecărui elev.

Școala, principala instituție destinată formării tinerelor generații, își justifică existența și rolul prin demersurile sale care au ca rezultat omul format ca personalitate. De aceea, se poate spune că școala este factorul primordial al progresului social. Adriana Băban atrage atenția că „învățământul modern românesc trebuie să aibă ca scop nu doar absolvenți bine informați, ci și formarea de persoane cu resurse adaptative la solicitările sociale și psihologice ale vieții, cu un sistem axiologic ferm conturat”.¹

„Arta supremă a profesorului este de a trezi bucuria exprimării creatoare și bucuria cunoașterii”, spunea Albert Einstein. Mediul de învățare, condițiile și practicile de activitate din interiorul școlii influențează în mod direct performanțele elevilor, școala fiind locul în care elevii și profesorii construiesc un mod de a reuși împreună. Prin oferta educațională, școala dă posibilitate părinților și elevilor să aleagă activitățile școlare, extrașcolare și extracurriculare la care doresc să participe.

Școala pregătește elevul ca viitor adult, cu roluri multiple și un anumit statut în societate, facilitându-i un set de experiențe sociale ce au menirea de a asigura internalizarea unui sistem personal de valori din care trebuie să facă parte toleranța, responsabilitatea și respectul.

Promovarea imaginii școlii ar trebui să reprezinte o preocupare permanentă pentru toate cadrele didactice, acestea fiind datoare să intervină în favoarea dezvoltării continue a instituției școlare și a deschiderii către nou. Educația trebuie să pună în centrul preocupărilor sale elevul, iar unul dintre principalele obiective urmărite să fie formarea capacităților și abilităților acestuia de a se adapta la realitatea socială. Asigurarea reușitei actului didactic propriu-zis impune profesorului să fie permanent receptiv la reformele din educație concomitent cu o implicare activă și o pregătire științifică și psihopedagogică adecvate. „Noile perspective asupra învățării active pedagogice și modalitățile inovative necesare încurajează profesorii să schimbe predarea tradițională cu stil interactiv al predării și învățării”, atrage atenția Ecaterina Vrăsmaș, în lucrarea „Dificultățile de învățare în școală”.²

La nivelul societății actuale există necesitatea de a se investi cu multă responsabilitate în școală pentru ca această investiție să se concretizeze în calitatea intelectuală, morală, socială și profesională a absolvenților. Ei trebuie să dovedească autonomie intelectuală și morală, capacitate de adaptare la schimbare, solidaritate, atitudine pozitivă față de învățare și să-și dezvolte aptitudini care îi vor ajuta să-și rezolve în mod adecvat problemele cu care se vor confrunta pe parcursul vieții. De aceea, este necesară inițierea de activități educative

¹Adriana Băban, (2011), *Consiliere educațională-Ghid metodologic pentru orele de dirigenție și consiliere*, p. 15

²Ecaterina Vrăsmaș, (2007), *Dificultățile de învățare în școală-domeniu nou de studiu și aplicație*, pp. 7-8

școlare și extrașcolare în cadrul unor parteneriate, concursuri, întâlniri cu specialiști din diverse domenii de interes și promovarea acestora în vederea creșterii interesului beneficiarilor direcți și indirecti.

O modalitate eficientă de promovare a imaginii școlii este utilizarea mediului online și prezentarea pe site-ul școlii a tuturor aspectelor pozitive din activitățile derulate cu elevii. Imaginea pozitivă a instituției școlii în comunitate se realizează, în principal, prin rezultatele educaționale pozitive ale elevilor. Profesorul nu este doar persoana avizată din școală care propune conținuturi, formulează sarcini și cere anumite conduite elevilor săi, ci este specialistul care predă o lecție de viață și influențează viitorul acestora. Calitatea actului educațional decurge, în mare măsură, din realizarea demersului didactic centrat pe nevoile de cunoaștere ale elevului.

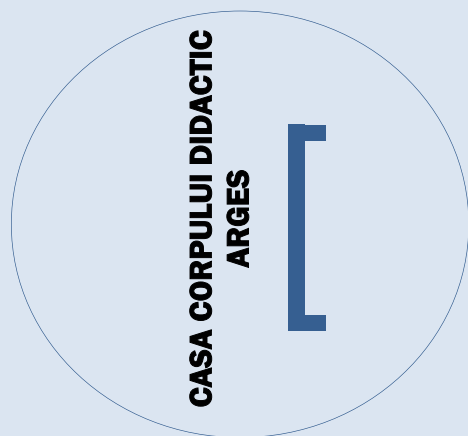
Potrivit Raportului către UNESCO al Consiliului Internațional pentru Educație în secolul XXI, educația se sprijină pe patru piloni importanți: a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să trăiești împreună cu alții și a învăța să fii. Aceasta înseamnă că educatorii din învățământ trebuie să îndeplinească roluri noi în sprijinul celor educați. Astfel că, profesorului îi revine și sarcina de a promova interculturalitatea, de a susține elevii dezavantajați social, cu cerințe educative speciale sau cu conduite de risc și de a asigura un mediu școlar incluziv.

Școala asigură calitatea în educație oferind elevilor programe de educație în conformitate cu standardele actuale ale societății și condiții optime de desfășurare a procesului instructiv-educativ. Se impune promovarea unui demers educațional de calitate, caracterizat de dinamism și disponibilitate pentru înnoire, aptitudinea pentru schimbare și capacitatea de invenție și inovație în vederea realizării unui învățământ eficient, cu condiții optime de învățare, în care elevii să participe activ la propria formare și să se implice în viața unei societăți deschise și democratice.

Calitatea de cetățean responsabil se poate dobândi doar printr-un proces de învățare în care tinerii să-și formeze abilități care să-i apropie de nevoile comunității în care trăiesc și să-i determine să-și armonizeze interesele, credințele, convingerile și faptele într-un efort comun, în folosul societății.

Bibliografie

1. Băban, Adriana, *Ghid metodologic pentru orele de dirigenție și consiliere*, Editura ASCR, Cluj-Napoca, 2011;
2. Vrăsmaș, Ecaterina, *Dificultățile de învățare în școală - domeniu nou de studiu și aplicație*, Editura V&I Integral, București, 2007.

LA COMMUNICATION PUBLICITAIRE

(Studiu de specialitate)

Prof. Ogaru Elena Marilena
Colegiul Național „Alexandru Odobescu”, Pitești

La publicité représente un type de communication et un processus de transmission d'information qui a ses propres caractéristiques. Elle communique des informations à visée persuasive. La publicité est une communication de masse qui ne peut pas être confondue avec l'information, au sens strict, c'est-à-dire qu'elle ne peut pas être identifiée seulement à une information objective. Elle est payée par l'annonceur et non pas par le destinataire ; elle est donc intéressée, au service d'une cause le plus souvent commerciale mais qui, parfois, peut être sociale ou politique. Elle ne vise pas l'objectivité, elle est, par contre, partielle et partiale, car elle cherche à influencer des attitudes ou des comportements, pas seulement à transmettre

des faits. Les informations que la publicité véhicule sont des moyens ou des arguments. Ils ne visent pas une fin en soi. Pour ce qui est de sa forme, les messages sont brefs, denses et séduisants. La publicité cherche d'abord à être attrayante tout en mêlant le rationnel et l'affectif.

Comme phénomène de communication, la publicité peut être analysée (comme le fait d'ailleurs toute la communication de masse) par plusieurs moyens et dans plusieurs perspectives : le canal, le code, la relation émetteur- message, la destination, les champs informationnels etc. Nous allons chercher de mettre en évidence seulement quelques-uns des aspects qui caractérisent ce genre de communication, plus précisément le code et la relation émetteur- message. La communication publicitaire peut être abordée dans la perspective de la linguistique structurale. Ce type d'analyse peut mettre en évidence les significations intentionnelles du message publicitaire, mais l'analyse reste incomplète parce qu'elle fait abstraction du contexte social et culturel dans lequel se fait la communication. Le contexte est très important dans ce cas, la communication publicitaire peut être définie même comme une communication contextuelle par excellence. En effet, la contextualisation a une grande importance dans la naissance du sens et ce problème a été relevé par une série de sciences : la linguistique, la sémiotique, la psycholinguistique, la sociolinguistique etc.

Dans la majorité des œuvres de spécialité, la publicité a été traitée dans le contexte du modèle de la communication médiatique ou dans le champ de la communication linguistique standard. Ce qui est clair est qu'il s'agit d'un type de communication toute spéciale. Il s'agit selon Jean- Michel Adam et Marc Bonhomme « d'une communication différée dans l'espace et dans le temps, ... d'une communication sollicitative et aléatoire »¹ et surtout d'une « communication symbolique et communication commerciale »². Une des plus faciles voies d'analyser la communication publicitaire c'est son placement à l'intérieur de la théorie austinienne des trois dimensions du discours : locutoire, illocutoire et perlocutoire. Les premières dimensions concernent le composant linguistique, la dernière concerne les effets du discours publicitaire. *Au plan locutoire*, le discours publicitaire joint le texte et l'image. *Au plan illocutoire*, on observe deux perspectives complémentaires et antagonistes en même temps : une dimension informative- descriptive et une dimension argumentative- incitative. *Au plan perlocutoire*, l'acte d'achat est le représentant d'une stratégie complexe de persuasion. Ainsi, « l'acte illocutoire constatif est associé à une intention perlocutoire de type FAIRE CROIRE quelque chose au destinataire. Et l'acte illocutoire directif à une intention perlocutoire de type FAIRE FAIRE quelque chose. »³. Pour passer de *croire* à *faire*, le discours publicitaire doit faire preuve de sa crédibilité. V. Packard (1958) remarquait que la publicité a passé de l'information à la *persuasion clandestine*. La constitution du produit en objet de valeur, représente un procédé de valorisation symbolique par la sémantisation d'un simple objet en sujet d'un jugement de valeur.

En fin de compte on doit remarquer qu'une perspective très féconde dans l'analyse du discours publicitaire semble être celle de l'analyse selon le point de vue de la théorie de l'argumentation. Les stratégies argumentatives pourront distinguer entre la communication publicitaire et une série d'autres types de discours.

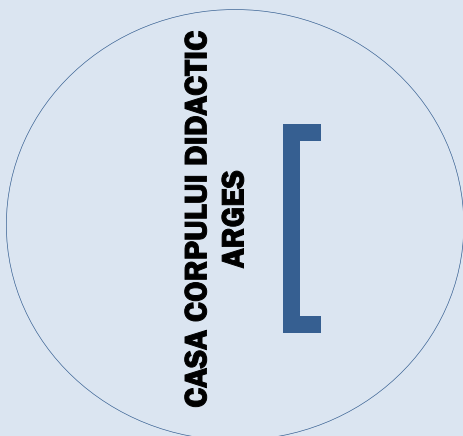
Bibliographie

1. ADAM, Jean-Michel, BONHOMME, Marc, *L'argumentation publicitaire*, Nathan, Paris, 1997 ;
2. ADAM, Jean-Michel, *L'argumentation dans le dialogue*, in *Langue française*, no 112 ;
3. BONHOMME, Marc, *La publicité comme laboratoire du français actuel*, in *L'information grammaticale*, no 94, juin, 2002 ;
4. DANCU, Vasile Sebastian, *Comunicarea simbolică. Arhitectura discursului publicitar*, Dacia, Cluj-Napoca, 1999
5. EVERAET- DESMEDT, *La Litanie publicitaire. Valeurs fiduciaires et persuasion*, in *Argumentation et valeurs*, G. Maurand ed., Presses de l'Université de Toulons-le- Mirail, 1984, apud V. S. Dâncu

¹ J. M. Adam, M. Bonhomme, *L'Argumentation publicitaire. Rhétorique de l'éloge et de la persuasion*, Nathan, Paris, 1997, p. 23-24.

² Ibidem.

³ N. Everaet- Desmedt, *La Litanie publicitaire. Valeurs fiduciaires et persuasion*, in *Argumentation et valeurs*, G. Maurand ed., Presses de l'Université de Toulons-le- Mirail, 1984, apud V. S. Dâncu, *Comunicarea simbolică*.

SPORTUL ȘI MATEMATICA

Prof. Dragnea Ana-Maria, Liceul de Arte „Dinu Lipatti”, Pitești
Prof. Tudosie Florina, Liceul de Arte „Dinu Lipatti”, Pitești

Matematica este implicată în activitățile noastre curente, însă, având un nivel înalt de abstractizare în predare, elevii găsesc cu dificultate legătura dintre această disciplină și viața lor. Importanța matematicii în cadrul tuturor sporturilor, în special în cele de strategie, precum șahul, GO, jocul cu cărți sau jocurile de echipă, a fost demonstrată de-a lungul timpului.

Sportul este bazat pe un spațiu în care se desfășoară, așa că putem vorbi de faptul că are o geometrie a sa. În plus, sportul se bazează pe rezultate, progres sau performanțe, care se măsoară, iar aici, matematica este din nou utilă. Aceasta ajută la realizarea clasamentelor și chiar la stabilirea calendarelor competiționale. Însă dincolo de evidență, sportul are în spațiul său și alte aspecte ale matematicii. Un exemplu în acest sens este statistica, utilă atât celor implicați direct sau indirect, cum sunt casele de pariuri sau pariorii, al căror interes este de a prevedea anumite rezultate prin intermediul calculelor matematice. Și să mai spunem că, deoarece multe discipline sportive au devenit adevărate afaceri, matematica economică este foarte utilă în explicarea lucrurilor. Așadar, vedem că matematica are implicații directe, dar și indirecte, prin intermediul altor științe, precum fizica sau economia.

Jocurile de echipă sunt împărțite în reprize, seturi, sferturi etc. Acesta poate fi un context pentru copii și chiar elevi mai mari să învețe despre fracții și să le experimenteze în timp real. De asemenea, câmpurile sunt deseori împărțite în fracții, contribuind la înțelegerea rapoartelor și proporțiilor.

Sportul folosește cu adevărat o mulțime de elemente din geometrie. Poți să vorbești cu copiii despre unghiul cu care trebuie jucătorii să lovească mingea sau bila, precum și despre diferitele forme ale câmpurilor și liniilor de pe câmp. Forma diferită a terenurilor de sport poate reprezenta captarea atenției spre rezolvarea unei probleme de geometrie plană.

Rezultatele unui sportiv pot fi reprezentate grafic, folosind coordonatele carteziene. Diferențele de timp în prestația unui alergător la proba de viteză pot sta la baza calculelor folosind numerele reale, iar evoluția și rezultatele acestuia pot exemplifica funcțiile simple.

O altă legătură dintre cele două domenii ar putea fi făcută când este vorba despre gestionarea timpului, a energiei sau pur și simplu găsirea celor mai eficiente soluții în diferite situații. De asemenea, exercițiile joacă un rol destul de important, cunoștințele avansate fiind la fel de utile ca și repetiția și aplicarea frecventă a gândirii analitice matematice în viața de zi cu zi. Oricare ar fi situația, matematica este implicată în toate acțiunile noastre de zi cu zi, iar demonstrarea importanței sale ar putea duce la acceptarea mai ușoară de către elevi a noțiunilor văzute ca fiind foarte abstracte.

Sportul are o dimensiune geometrică și avem nevoie de anumite spații pentru a practica sport. De cele mai multe ori ele sunt bine delimitate. Concursurile de înot se desfășoară în bazine dreptunghiulare de 25 de metri sau de 50 de metri, iar competițiile atletice au loc, de regulă, în arene cu piste de formă ovală de 400 de metri.

În momentul în care un spațiu de concurs este construit el trebuie să fie omologat. Astfel, în cazul

unui stadion de atletism, la cei 400 de metri se permite o abatere de doar 4 cm, iar la un bazin de înot de 50 de metri lungime se permite o abatere de 3 cm. La prima vedere nu este mult, dar dacă pe acea pistă de atletism cu 4 cm mai lungă ai avea de alergat o cursă de 10 000 de metri, la un ritm de record mondial, atunci timpul s-ar prelungi cu aproximativ 0,2 secunde, ceea ce este semnificativ pentru cel mai bun atlet al lumii. Acest timp se mărește proporțional cu capacitatea fiecărui alergător de a parcurge respectiva distanță.

Tot la capitolul atletism, să vedem cum acționează matematica în cazul celei mai rapide curse din lume, cea de 100 de metri. Usain Bolt este deținătorul recordului mondial, cu timpul de 9,58 de secunde. Timpul unui sprinter este suma a două componente, timpul de reacție și timpul efectiv de parcurgere a celor 100 de metri. Astfel, în cazul lui Usain Bolt timpul de reacție este 0,146 de secunde, iar timpul de alergare a celor 100 de metri este de 9,434 secunde. În mod curios, Bolt nu este printre cei mai buni atleți când vine vorba de timpul de reacție. Așa că, pentru a-și bate recordul, ar fi putut lucra doar la cum să-și îmbunătățească startul. Dacă ar fi reușit un timp de reacție de 0,12, cum era obișnuit Dwayn Chambers, și care nu este cel mai bun timp de reacție, ar fi alergat 9,55, deci un alt record mondial. Însă, evident, nimeni nu îți garantează că vei mai parcurge cei 100 de metri la fel de rapid.

Un alt aspect care merită menționat în legătura dintre matematică și sport vine dinspre Ken Bray, fizician și matematician britanic, care a realizat o cercetare în care a ajuns la concluzia că 30% dintre cei mai buni fotbaliști ai lumii au o înțelegere

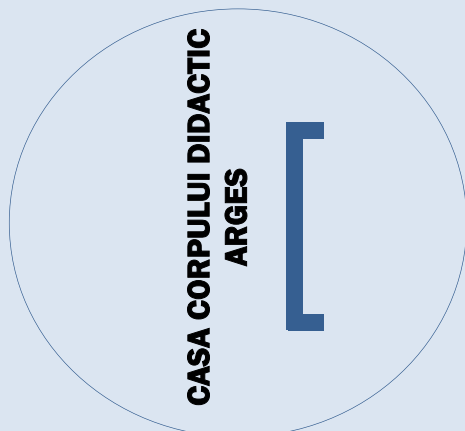
intuitivă a matematicii, în special a geometriei, ceea ce-i face să fie atât de preciși în a pasa, în a bate lovituri libere sau în modul în care se poziționează în teren. Lucrarea lui Ken Bray este intitulată "How to Score: Science and the Beautiful Game", iar autorul are în vedere nu doar dimensiunea matematică a fotbalului, dar pune în context și noțiuni de fizică, biologie, fiziologie, informatică și psihologie. Observațiile sale sunt confirmate și de cazuri din alte discipline, iar sportivi consacrați s-au dovedit realmente pasionați de matematică. Jucătoarea de tenis Emma Răducanu, dezvoltă într-un interviu că materia sa preferată la școală a fost matematica. American John Urschel, sportiv în campionatul de fotbal american, s-a orientat după retragerea din sportul de performanță către matematică, a făcut un doctorat în domeniu, la Massachusetts Institute of Technology și a publicat articole în reviste prestigioase de matematică.

În zilele noastre se dezvoltă accelerat domeniul numit *sports analytics*. Acest domeniu implică echipe conținând și zeci de specialiști în sport, medicină, dar și informatică și matematică. Eforturile lor comune urmăresc să descopere tipare, să extragă reguli empirice și să formuleze predicții privitoare la rezultatele viitoare. Volumul de date prelucrate este incredibil de mare, provocările tehnologice fiind pe măsură. De exemplu, NBA este cunoscut pentru a oferi unele dintre cele mai detaliate seturi de statistici ale performanțelor jucătorilor, luând în considerare sute sau chiar mii de factori care multora le pot părea irelevanți.

Cu siguranță, implicațiile matematicii în lumea sportului nu se opresc aici.

Bibliografie

- Barrow, John, *Mathletics*, 2013;
- Bray, Ken, *How to score: science and the beautiful game*, 2006;
- Cerghit, I.; Radu, T., I.; Vlăsceanu, L., *Didactica*, E.D.P., București 1993;
- Delaney, Seán, *Integrating Mathematics and Physical Education*, UK, 2012;
- Ebtekar, Aram; Liu, Paul, *Elo-MMR: A Rating System for Massive Multiplayer Competitions*, 2021;
- Minton, Roland, *Sports Math: An Introductory Course in the Mathematics of Sports Science and Sports Analytics*, 2017.

TEHNOLOGIA DE TĂIERE OXIGAZ

(Studiu de specialitate)

*Prof. Bucurescu Iuliana
Liceul Tehnologic „Dimitrie Dima”, Pitești*

Tehnologia tăierii oxigaz în condiții de calitate presupune stabilirea parametrilor tehnologici. Principalii parametri tehnologici ai regimului de tăiere sunt:

- debitul de gaz combustibil (acetilena);
- debitul de oxigen pentru flacăra de preîncălzire;
- debitul de oxigen pentru tăiere, considerând o puritate a oxigenului de 99%;
- presiunea oxigenului de tăiere;
- lățimea tăieturii;
- viteza de tăiere;
- timpul de tăiere a unui metru liniar de material;
- distanța duză-suprafața materialului.

TĂIEREA MECANIZATĂ OXIGAZ

Modalități de acționare a echipamentelor mecanizate de tăiere:

- acționarea manuală prin urmărirea manuală sau pe cale magnetică a șabloanelor;
- acționarea optică prin urmărirea desenelor;
- acționarea prin comandă numerică.

Acționarea prin urmărire manuală sau magnetică folosește informațiile înmagazinate în șabloane. Șabloanele realizate din tablă de oțel carbon sau material nemetalic de grosime 5- 7 mm reproduc forma și dimensiunile pieselor ce trebuie tăiate. Principial, există patru posibilități:

- urmărirea exterioară a șablonului și tăierea piesei pe contur exterior;
- urmărirea exterioară a șablonului și tăierea piesei pe contur interior;
- urmărirea șablonului pe contur interior și tăierea piesei pe contur exterior;
- urmărirea șablonului pe contur interior și tăierea piesei pe contur interior.

Acționarea prin urmărire optică: urmărirea automată a desenelor se realizează prin sisteme fotoelectrice de citire. Acționarea prin comandă numerică: informațiile privind conturul de tăiat sunt înmagazinate în benzi perforate sau magnetice.

ECHIPAMENTE PENTRU TĂIEREA MECANIZATĂ OXIGAZ

Echipamentele pentru tăierea mecanizată asigură poziționare și deplasarea arzătoarelor în lungul traiectului de tăiere în mod mecanizat sau automat. Se asigură astfel pieselor tăiate precizia dimensională și calitatea ridicată a suprafeței tăieturii, excluzând prelucrarea ulterioară a suprafețelor tăieturii.

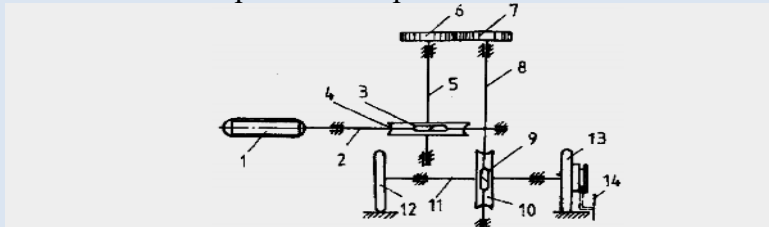
Echipamentele pentru tăierea mecanizată pot fi:

- tractoare pentru tăiere;
- echipamente staționare cu brațe articulate;
- echipamente staționare cu cărucioare încrucișate;
- echipamente de tip portal.

Tractoarele pentru tăierea mecanizată

Sunt cele mai simple echipamente de tăiere. Tipurile constructive sunt numeroase, corespunzător destinațiilor, în funcție de mărimea lor și dispozitivele anexe cu care sunt echipate. Principial un tractor pentru tăiere termică este constituit dintr-un cărucior acționat electric prevăzut cu patru roți alergătoare, dintre care două antrenate și două libere. Pe cărucior este montat un braț sau o consolă pe care se montează 1– 4 arzătoare.

Reglarea vitezei de deplasare și implicit a vitezei de tăiere se face în mod continuu, prin modificarea tensiunii de alimentare a motorului de antrenare 1 și prin două trepte de turație prin schimbarea celor două roți dințate cilindrice 3 între ele. Tractorul mai poate fi echipat cu un mâner în cazul conducerii manuale.

Schema cinematică a mecanismului de antrenare pentru tăierea termică.

1- Motor de cc; 2,4-angrenaj melcat; 3-angrenaj cilindric cu roți schimbabile;
5-roți de antrenare; 6-roți de ghidare; 7-șine de rulare; 8-ghidaj.

Tractorul poate executa tăieturi după orice contur dacă se deplasează pe suprafața piesei după conturul trasat pe aceasta, conducerea făcându-se manual. Dacă pe suprafața piesei se montează șine de rulare, se pot executa tăieturi rectilinii sau cu rază mare de curbură în mod mecanizat prin blocarea roților de ghidare. La execuția tăieturilor circulare se apelează la compas. În funcție de numărul arzătoarelor montate pe brațul căruciorului, se pot executa simultan mai multe tăieri. Cu ajutorul tractoarelor se pot realiza și prelucrări ale rostului de sudare în 1/2Y și K, cu montarea corespunzătoare a arzătoarelor.

Echipamente de tip portal

Sunt echipamente complexe care folosesc informațiile privind conturul de tăiere înmagazinate în desene (urmărire optică) sau benzi perforate (comandă numerică). Ele sunt destinate executării de precizie pe cele patru margini ale tablelor a rosturilor în I, 1/2Y și K, precum și executării de fâșii (benzi) lungi de table. Se pot executa tăieturi drepte, curbe, circulare, cu acționare prin urmărire optică sau comandă numerică. Sunt echipamente cu un număr variabil de arzătoare până la 20.

Unele tipuri constructive pot fi prevăzute cu console cu aceeași lățime de tăiere ca cea din calea de rulare a portalului.

Subansamblele principale ale unui portal de tăiere:

- Calea de rulare se compune din două grinzi, pe care sunt montate șina de rulare și șina de ghidare;
- Căruciorul de rulare al portalului principal are în componența sa o punte portal cu două cutii de angrenaj (cărucioare de rulare) montate lateral;
- Portalul principal realizat în construcție cheson sudată;
- Portarzătoarele asigură montarea a 1 – 3 arzătoare și sunt montate pe rulmenți cu bile pentru o poziționare ușoară. La partea inferioară sunt suporti pentru deplasări în direcția de tăiere;
- Conducerea arzătoarelor este ghidată de o rolă de ghidare ce rulează pe suprafața frontală a tablei. Alimentarea cu gaze se face din lateralul echipamentului, furtunile de gaz fiind susținute de cadre rigide.

Bibliografie

1. <https://www.scribd.com/document/438201911/SR-EN-ISO-15609-1-2005-PDF>
2. <https://www.sudura.com/site2014/noutati-info/despre-procedeele-de-sudare-debitare/77-desprewigtig>
3. http://ipt.epractica.ro/fisiere_publice/PH_296_Portofoliu_Mecanica_Taierea_termica_Clasa_XIP_CRETU_%20ME LANIA.pdf

CREATIVITATEA MANAGERIALĂ – PREMISĂ A IMPLEMENTĂRII INOVAȚIEI ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Prof. Trăistaru Maria

Liceul Tehnologic „Petre Ionescu Muscel”, Domnești

Cerințele în domeniul educației au crescut în ultimii ani și ca atare calitatea demersului didactic trebuie să fie la standarde ridicate. Din acest motiv se impune perfecționarea cadrelor didactice și implicarea acestora în elaborarea proiectelor și realizarea obiectivelor pe compartimentele de lucru ale unității, urmărindu-se prin aceasta promovarea unui management deschis, competitiv, deci mai performant. *„Cine vrea să miște lumea, trebuie mai întâi să se miște el însuși!”* (Socrate)

Pentru realizarea unui management eficient, este esențială colaborarea și munca în echipă a întregului personal din unitate. Reforma în învățământ reprezintă o activitate care presupune un efort susținut, consecvență, răspundere și implicare continuă. În mod firesc, trebuie să considerăm că soarta învățământului (preșcolar) depinde de calitatea resurselor umane, angajate în plin proces de reformă. Pentru a ne putea alinia la cerințele europene este nevoie de bunăvoință și creativitate pentru a aprecia elementele de noutate

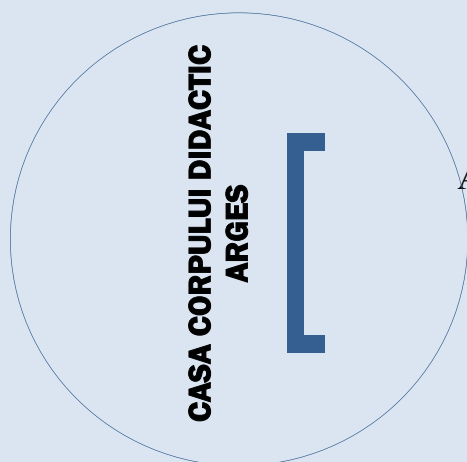
și a le implementa corect. În același timp, este necesară formarea unei noi mentalități, capabile să combine ceea ce este bun în vechiul sistem cu partea pozitivă a reformei. Grădinița este un loc unde se poate practica educația europeană, un loc unde se asigură nu numai un volum important de cunoștințe, dar se și formează mentalități moderne, deschise. Deși aici rezultatele nu sunt vizibile imediat, important este ca demersul nostru să aibă continuitate pe tot parcursul școlarității, astfel încât, peste ani, copiii noștri să poată fi cetățeni veritabili ai Uniunii Europene, capabili să înțeleagă schimbările și să ia decizii înțelepte, adaptându-și comportamentul nu numai în beneficiul propriu, dar și în cel public și colectiv. Scopul educației preșcolare este asigurarea condițiilor pentru dezvoltarea normală și deplină a copilului preșcolar, valorificând potențialul fizic și psihic al fiecăruia, ținând cont de ritmul propriu de dezvoltare, de nevoile efective și de activitatea sa fundamentală, jocul. Prin întregul proces instructiv-educativ din grădiniță, îmbinând strategiile tradiționale cu cele moderne, se trezește, se dezvoltă și se menține interesul copiilor care sunt solicitați să gândească și să acționeze independent, comparând diverse posibilități, stabilind și explicând, reactualizând cunoștințele vechi și întregindu-le în contexte și ansambluri noi, parcurgând un drum riguros, gradat și sistematizat. Viitorii elevi se deprind cu un nou mod de a gândi, li se dezvoltă capacitățile intelectuale, li se formează deprinderile tehnice de lucru pentru a le putea aplica creator în situații noi. Calitatea educației oferite de grădiniță depinde de calitatea managementului din grădinița respectivă, directorul fiind astfel promotorul schimbărilor. Creativitatea este necesară ori de câte ori trebuie inovat ceva ori trebuie introdusă o schimbare originală într-o situație. Nevoia de a crea poate fi determinată de existența unei disfuncționalități, dar și de dorința de a progresa. Stimularea creativității devine astfel soluția de rezolvare a crizelor și de implementare a schimbărilor.

Directorul din învățământul preșcolar este coordonatorul întregii activități din unitate, activitatea instructiv-educativă ocupând locul central, la care se adaugă activitățile administrative-gospodărești, relațiile cu autoritățile locale, relațiile de parteneriat etc. Prin acceptarea acestei funcții, directorul este pus dintr-odată în fața multor probleme noi, diferite de cele pentru care a fost pregătit profesional. În acest context, se impune o grabnică autoformare managerială, fiind nevoie ca acesta să dea dovadă

de obiectivitate și onestitate în toate activitățile sale, să fie capabil să ia decizii, să-și formeze echipe de lucru competente în cadrul colectivului, să dea dovadă de fermitate, să folosească tot talentul educațional acumulat la catedră la un nivel superior. El poate să facă față acestei funcții cel mai bine atunci când în centrul atenției îi rămâne ca element principal copilul, față de care simte răspundere, toate celelalte acțiuni fiind raportate la acest principiu. Eficiența

Bibliografie

1. ***MEC. *Management educațional pentru instituțiile de învățământ*, Editura Tipogrup Press, București, 2001;
2. *** *Manual de management educațional pentru directorii de unități școlare*, Editura ProGnosis, București, 2000;
3. *** *Aplicarea noului curriculum pentru educație timpurie-o provocare?*, Editura Diana, Pitești, 2008.

ATRIBUȚIILE „LIBERO-ULUI” ÎN JOCUL DE VOLEI

*Prof. Iatan Nicoleta
Liceul cu Program Sportiv „Viitorul”, Pitești*

La Congresul Federației Internaționale de Volleyball - F.I.V.B., desfășurat în Japonia (Tokio), în anul 1998, s-a stabilit introducerea facultativă a jucătorului LIBERO, schimbându-se imaginea de ansamblu a jocului de volei.

Necesitatea introducerii acestuia, a apărut ca o consecință a atacului, ce a înregistrat creșteri de eficiență permanente, atât prin jucătorii liniei I, cât și prin cei ai liniei a II-a. În aceste condiții, era nevoie de intervenția unui jucător cu reale calități de apărător, care să returneze atacurile puternice ale adversarului și să asigure o mai bună defensivă

echipei proprii. Scopul său este de a atinge mingile în vederea continuității jocului.

Prima apariție oficială s-a produs un an mai târziu, în 1999, în Indoor, alături de un set de reguli tipizate acestui post. Enumerăm, conform *Regulamentului jocului de Volei*, aprobat de F.I.V.B., în 2016, următoarele atribuții, prezente la capitolul 6:

1. Fiecare echipă este formată din 12-14 jucători, iar dintre aceștia 2 pot fi LIBERO. Dacă echipa are efectiv inferior de jucători (sub 12), îi este permisă participarea la competiții cu un singur LIBERO.

2. În foaia de arbitraj a competiției, se înscriu în rubrică separată, numele și numărul de pe tricou al acestuia.

3. Pe terenul de joc nu poate fi prezent decât 1 LIBERO.

4. Echipamentul LIBERO-ului este diferit față de al coechipierilor, contrastând vizibil pentru o bună identificare.

5. LIBERO-ul activează numai în linia a II-a, fără a i se permite execuția Atacului (acest lucru îi este permis numai dacă în momentul contactului cu mingea, ea este mai jos decât marginea superioară a fileului), Blocajului, Serviciului.

6. LIBERO-ul poate schimba orice jucător în linia a II-a (indiferent de postul ocupat).

7. Schimbările LIBERO-ului nu se operează în foaia de arbitraj, fiind nelimitate, cu condiția de a se realiza pe minge „moartă” (afară din joc și înainte de fluierul arbitrului).

8. Fiecare ieșire și o nouă intrare a LIBERO-ului se face la finalizarea punctului (nu în timpul jocului).

9. Jucătorul schimbat de LIBERO va reintra după rotațiile respective, dar va schimba numai cu acesta în apărare, în linia a II-a sau cu cel de al doilea libero.

10. Înlocuirea se realizează prin spațiul de înlocuire (la marginea terenului, pe linia laterală situată între 3 și 9 metri).

11. Intrarea în teren se realizează la începutul setului, după verificarea fișei de poziție inițială, de către arbitrul secund, acesta autorizând schimbarea jucătorului din formația de start.

12. Dacă LIBERO-ul se accidentează, este eliminat sau descalificat, se declară INAPT și poate fi înlocuit de al 2-lea libero. Dacă echipa are un LIBERO înregistrat în foaie, antrenorul desemnează un alt libero, oricare dintre jucătorii care nu se află în teren în momentul redesemnării. Acesta își va păstra numărul de pe tricou, dar va purta un semn distinctiv (vestă, eșarfă).

13. LIBERO-ul nu poate avea calitatea de căpitan al echipei.

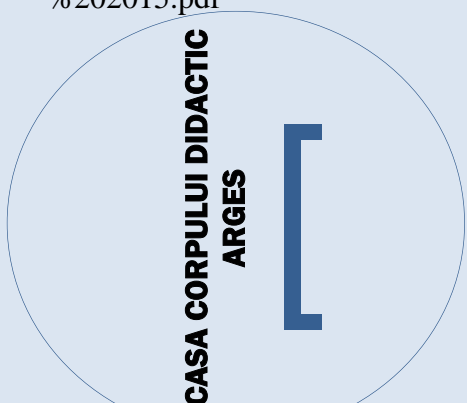
14. La salutul oficial, locul său este după căpitanul de echipă pentru primul LIBERO și ultimul pentru cel de-al 2-lea LIBERO.

Acestea sunt în mare, atribuțiile LIBERO-ULUI, un lider informal al echipei, ca și căpitanul, el fiind responsabil pentru starea de spirit și atmosfera constructivă pe terenul de joc.

Bibliografie

- https://www.frvolei.ro/pagini/5_oficiali/resurse_arbitri/2015/Regulamentul%20jocului%20de%20volei%202015.pdf

METODE INOVATOARE DE PREDARE

*Prof. Anca Bădescu
Colegiul Național „Zinca Golescu”, Pitești*

Cursul *Effective Pedagogies for 21st Century Learning*, finanțat prin proiectul de Acreditare Erasmus+, Acțiunea cheie KA1 (SCH), înregistrat cu numărul de referință KA 121, 2021-1-RO01-KA121-SCH-000019456, a avut loc

în Praga, Republica Cehă, între 08.08 - 12.08.2022. Participarea mea la acest curs a fost foarte utilă atât din punct de vedere profesional, cât și din punct de vedere personal.

În ceea ce privește dezvoltarea mea profesională, am luat parte la un curs de formare interactiv, curs care m-a ajutat să descopăr și să aprofundez metode și tehnici de predare noi, în concordanță cu nevoile și cerințele generațiilor actuale de elevi, elevi care aparțin secolului 21.

Cursul a fost conceput în jurul ideii de predare centrată pe elev. Obiectivele principale ale acestui curs au fost: înțelegerea conceptelor și metodelor pedagogice ale secolului 21, metode care se axează pe dezvoltarea competențelor cheie (gândirea critică, colaborarea, comunicarea și creativitatea). De asemenea, consider că am asimilat procesele psihologice fundamentale activate în predarea centrată pe elev, am dezvoltat și aprofundat aplicarea la clasa a învățării bazate pe proiecte și am adoptat și adaptat folosirea tehnologiei în vederea îmbunătățirii calității actului educativ, toate acestea având ca scop comun răspunsul la nevoile generațiilor de elevi ai secolului 21.

Multitudinea de tehnici și metode dezbătute au avut în vedere implicarea elevilor în învățarea prin colaborare (*Project-based learning*) și crearea de sarcini creative care să ducă la rezolvarea problemelor într-un mod creativ (*Design thinking*).

Un alt aspect important pe care l-am dezvoltat prin participarea mea la acest curs a fost adaptarea la un mediu de lucru multicultural, îmbunătățindu-mi astfel abilitățile de comunicare și de lucru în echipa, abilități esențiale în proiecte de tipul Erasmus+, înțelegând așadar mai bine concepte precum toleranță, diversitate culturală și gândire critică.

Activitățile practice din cadrul cursului *Effective Pedagogies for 21st Century Learning* mi-au dat posibilitatea să-mi îmbunătățesc metodele de predare și să experimentez noi tehnici. Acestea au fost variate și antrenante; de-a lungul cursului, am

creat și conceput activități și planuri de lecție bazate pe aceste metode moderne. Cursul în sine m-a făcut să am o mai mare flexibilitate în gândire și să realizez faptul că este foarte important să adaptăm programele școlare la nevoile generațiilor actuale.

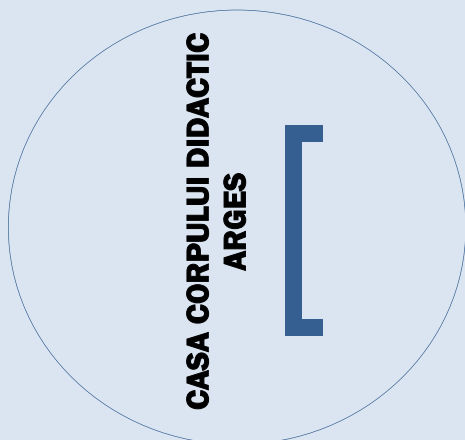
Folosirea tehnologiei și adaptarea ei în funcție de categoria de vârstă căreia ne adresăm este, de asemenea, un lucru important în pedagogia modernă. Introducerea interdisciplinarității este un alt aspect dezbătut în cadrul cursului.

Pe lângă toate aceste aspecte legate de practica pedagogică, aș mai adaugă și faptul că acest curs m-a ajutat să-mi îmbunătățesc abilitățile de comunicare în limba engleză, de leadership, de lucru în echipă, într-un mediu multicultural. Mai mult, mi-am îmbunătățit și abilitățile organizatorice și gândirea strategică, am avut, de asemenea, posibilitatea să valorific exemple de bună practică din alte sisteme educaționale.

În cele din urmă, dar nu cel mai puțin important, participarea la un astfel de curs mi-a facilitat posibilitatea de a dezvoltă noi proiecte de parteneriat cu alte școli care să vizeze comunicarea și viziunea globală asupra educației moderne.

În ceea ce mă privește, în plan personal, experiența a fost una benefică. Am reușit să mă cunosc mai bine, făcând față unor situații noi, m-am adaptat la un mediu de lucru diferit față de cel de acasă, mi-am dezvoltat abilitățile de comunicare și am descoperit locuri noi și interesante.

Consider experiența culturală una aparte care m-a îmbogățit din punct de vedere spiritual. Intenționez să împărtășesc tot ceea ce am acumulat de-a lungul acestei săptămâni colegilor mei astfel încât să putem dezbate și analiza noile metode pentru a le adapta în mod eficient mediului nostru școlar în vederea îmbunătățirii rezultatelor și creării unui mediu de lucru cât mai plăcut, atât pentru elevi, cât și pentru profesori.

PREGĂTIREA FIZICĂ ÎN JUDO

Prof. Bădîrcea Nicușor
Liceul cu Program Sportiv „Viitorul”, Pitești

Pregătirea fizică urmărește armonizarea tuturor factorilor determinanți ai performanței, facilitând realizarea formei sportive și a vârfului de formă sportivă. Ponderea acestui tip de pregătire fizică este crescut în etapele competiționale.

Pregătirea fizică ca o componentă a antrenamentului sportiv trebuie să fie integrată permanent în acest proces, indiferent de nivelul de pregătire al judocanului sau de etapele de pregătire în care se află. Importanța pregătirii fizice pentru realizarea performanțelor superioare în judo este știută și recunoscută de toți specialiștii, dar atragem atenția că această componentă a antrenamentului trebuie să se integreze armonios cu celelalte componente, în vederea realizării obiectivelor finale ale pregătirii.

Sunt suficiente exemple în care sportivi de mare perspectivă au pus prea mare accent pe dezvoltarea unor calități motrice în încercarea de a suplini, în competiție, lipsuri privind instruirea tehnică sau tactică. Pregătirea fizică generală are o durată foarte diferită, în funcție de stadiul judokanului, în cadrul pregătirii pe termen lung, putând ajunge până la 4-5 luni.

Sarcina principală acestei etape este de a acționa în vederea ameliorării punctelor slabe ale judokanului (de exemplu, viteza, forța în anumite grupe musculare, rezistență aerobă etc.), urmărindu-se un echilibru optim între toate calitățile motrice, la un nivel corespunzător capacităților de moment ale acestuia. Orice deficiență privind o anumită calitate motrică va împiedica manifestarea celorlalte calități și va afecta factorii motricității.

Abordarea pregătirii fizice generale se va realiza în două etape, urmărindu-se obiective diferite, prin mijloace și metode diferite. Prima parte a pregătirii fizice generale, la începutul noului macrociclu anual de pregătire va urmări:

- dezvoltarea capacității aerobe cu influențe în dezvoltarea aparatelor respirator și circulator, în întărirea articulațiilor și ligamentelor și va avea ca efect scăderea în greutate;
- ameliorarea forței - rezistentă prin număr mare de repetări cu încărcături ușoare dar executate cu amplitudine mare, prin angrenarea tuturor grupelor musculare;
- ameliorarea tehnicii prin înlăturarea unor greșeli tehnice constatate și automatizarea procedeelor.

Bibliografie

1. Hantău I., *Judo curs opțional: Instruirea copiilor și juniorilor*, Editura IEFS, București, 1989;
2. Ștefanuț, S., *Antrenamentul sportiv în judo*, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 1983.

ETICA ȘCOLARĂ ÎN RAPORT CU ETICA UNIVERSALĂ

(Studiu de specialitate)

Trifu Dorina Nela

Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu”, Pitești

Din cele mai vechi timpuri, oamenii au fost preocupați să reglementeze relațiile dintre ei, printr-o serie de reguli, norme de comportare, interdicții, care să asigure securitatea individului, ginteii, tribului, organizației, națiunii. Uneori, aceste norme au fost impuse pentru protecția unei singure persoane și împotriva majorității. Valorile care au luat naștere au fost permanent raportate la noțiunile opuse de „bine” și de „rău”. În felul acesta au luat naștere noțiunile de „etică” și de „morală” despre care mulți cred că sunt sinonime, dar între care există o delimitare subtilă. Din acest motiv considerăm că este necesară o delimitare strictă între acești termeni.

Etica este o ramură a filosofiei ce studiază morala; ea a fost definită drept știință a comportamentului, a moravurilor. Obiectul eticii, *morală*, include în sens restrâns, ceea ce este pozitiv, util și plăcut, benefic, drept, corect; ansamblu de valori și precepte fondate pe valențele „binelui”.

Văzută ca știință filozofică, etica datează încă din Grecia antică.

Etica lui Socrate, a lui Platon, a lui Aristotel, avea în comun concepte precum „fericirea” și „virtutea”. Pentru Socrate, viața morală era o viață virtuoasă. Aristotel sublinia importanța intelectului și a rațiunii. Platon consideră că morala există în viața oamenilor în baza unor prescripții sub forma virtuților, constituite după principiile rațional, volițional și sensibil, proprii naturii umane, dar aparținând societății ca un dat al universului. Platon a gândit etica drept o știință a organizării raționale a societății, ierarhia valorilor morale stabilită de acesta fiind: dreptatea, înțelepciunea, curajul, cumpătarea. Dacă Aristotel este întemeietorul unei școli numită „teologia rațională”, numele lui Toma d’Aquino este legat de „teologia revelată”. Pentru al doilea, rațiunea devine calea către credință.

Modelul istoric al curentelor etice: etica religioasă, hedonismul, naturalismul etica datoriei (deontologismul), individualismul (existențialismul), pragmatismul (utilitarismul, consecințialismul)

Modelul curentelor etice contemporane include: naturalismul, intuiționismul (binele nu este o calitate naturală, ci una nenaturală), emotivismul (limbajul moral spune care sunt opiniile vorbitorului); prescriptivismul (discursul etic are ca scop orientarea acțiunilor oamenilor); proiectivismul (valorile moralei nu există); realizaționismul (pune în discuție corelația dintre valoare și sens), realismul (realismul etic cuprinde două modele care se întrepătrund: teorii ale erorii și teorii ale succesului).

Având valoare universală, normele etice sunt valabile așadar și într-un cadru instituționalizat. Din etica universală derivă prin urmare și etica universitară. Scopul studiilor universitare nu este doar formarea intelectuală, ci și formarea unui comportament integru și dezvoltarea convingerii că trebuie să fim un model de umanitate pentru societate. Prin studiu devenim oameni culti, prin practicile din timpul studenției/ a studiilor ar trebui să rămânem oameni morali. Cu alte cuvinte, scopul studiilor este de a deveni specialiști într-un anumit domeniu, dar și de a deveni oameni de caracter, oameni cu principii forte, integri, cu simțul datoriei și care să impună respect. Datorită întrebărilor pe care le lansează, de exemplu „Ce este corect?”, „Ce este bine?”, „Care sunt limitele responsabilității?”, etica universală este aplicabilă și în cazul eticii universitare. Desigur, integritatea este o opțiune personală ce ține de asumarea unui set de valori, de norme etice de conduită, profesională și personală, de asigurarea unui anumit grad al respectului de sine. În mediul universitar, se vorbește tot mai des însă despre conceptul de „integritate academică”. Concepte precum „etica virtuții” sau „etica deontologică” discutate încă din epoca

filozofilor Aristotel și Kant sunt valabile și azi. Astfel, un profesor din mediul academic este pe de o parte fericit știind că are anumite virtuți, pe de altă parte sunt situații la locul de muncă în care refuză cu orice preț să își încalce principiile, momente în care alege cu orice preț să își respecte valorile morale.

În mediul școlar și academic, etica impune respectarea normelor etice, a integrității personale și profesionale. Ca membri ai comunității academice, este imperios necesar să acționăm corect, în conformitate cu ceea ce este moral și să detestăm ceea ce este imoral. Începând din anul 2002, au apărut o serie de acte normative prin care se legisfează aspecte privind etica și integritatea academică. Mai mult, din nevoia de a reduce abaterile de la etica deontologică și profesională, dar și abaterile care vizează integritatea personală și, implicit, academică, s-a introdus în mod obligatoriu în cadrul studiilor de masterat și doctorat, din 2018, disciplina de studiu numită „etică și integritate academică”.

O școală, o universitate stimulează pe toți membrii să aibă o conduită morală. Acțiunile membrilor săi decid dacă o universitate este „morală”. De aceea, este important comportamentul onest al fiecărui membru în parte, ca și încurajarea unor decizii etice. Acțiunile imorale înfăptuite într-o universitate conduc la diminuarea prestigiului ei, la scăderea reputației universității.

În prezent, universitățile au și un *cod de etică*, ce prevede respectarea anumitor reguli morale și de etichetă în spațiul academic, dar și sancțiuni în cazul încălcării acestora. Etica și conduita morală se impun în cadrul cercetării științifice prin arhicunoscutele *norme de bună conduită* dintre care amintim câteva: respectarea legii, garantarea libertății în știință, respectarea bunei practici științifice, asumarea responsabilităților, cinstea cercetătorilor față de propria persoană și față de ceilalți cercetători, cooperarea, colegialitatea și spiritul de echipă, originalitatea și calitatea produselor științifice elaborate, folosirea judicioasă a resurselor materiale și financiare.

Bibliografie

1. Constantin Aslam, Cornel -Florin Moraru, Raluca Paraschiv, *Curs de deontologie și integritate academică*, Universitatea Națională de Arte, București, 2018;
2. *Codul de etică* al Universității din Pitești

Sitografie

1. <https://ro.wikipedia.org/wiki/Etica>
2. <https://dreptmd.wordpress.com/cursuri-universitare/etica-si-deontologia-juridica/etica-disciplina-filosofica-a-moralei/>

Practicile organizaționale ale universității pot fi supuse evaluării morale. Potrivit autorilor Constantin Aslam, Cornel-Florin Moraru, Raluca Paraschiv, în „Curs de deontologie și integritate academică”, o universitate integră are implementate cele șapte virtuți morale în funcție de care poate fi evaluată: claritate, consistență, realizabilitate, sustenabilitate, susținere, vizibilitate, criticabilitate, sancționabilitate.

O problemă dezbătută în mod frecvent în presă și la cursurile de etică este aceea a plagiatului, care înseamnă reproducerea fără a face trimitere la sursă și fără ghilimelele de rigoare a unor citate, ipoteze de lucru, rezultate ale cercetării. În urma plagiatului, are de suferit autorul (din care se citează) căruia îi este prejudiciată proprietatea intelectuală, persoana care plagiază, universitatea, iar mai apoi societatea.

Nu poate exista etică profesională fără etică individuală, deoarece când pătrunde într-o universitate, individul are o cultură, o viziune, niște precepte morale, un caracter deja format sau cel puțin în formare. O persoană este sau nu morală încă din copilărie, iar acțiunile din prezent întăresc mai mult moralitatea/ imoralitatea/ amoralitatea. O universitate în care nu se respectă normele etice tinde să determine individul să renunțe la faptele morale prin adoptarea imediată a faptelor imorale, ca de exemplu copiatul la examene, semnarea foii de prezență în locul unui coleg. Însă omul poate comite fapte dezonorante când are conștiința adormită, când nu mai face bine distincția între bine și rău. Un comportament moral este în strânsă legătură cu teama de Dumnezeu, despre care înțeleptul Solomon afirma că este începutul înțelepciunii.

Pe scurt, etica academică nu are scopul de a îngrădi individul de libertate, ci de a stabili acele reguli de conduită morală pentru bunul mers al universității, și, implicit, al cetății. Bunele moravuri rămân în cadrul eticii universale, deci și în cadrul eticii universitare, esența raporturilor interumane.

LA POÉSIE DANS LA CLASSE DE FLE (Studiu de specialitate)

*Prof. Mihaela Stanciu
Colegiul Național „Dinicu Golescu”, Câmpulung, Argeș*

La poésie a eu toujours un rôle important pendant la classe, même pendant la classe de français langue étrangère, celui de nous sensibiliser, de nous émouvoir, d'apprendre par l'entremise de l'imagination, même de la répétition.

L'enseignement – l'apprentissage d'une langue étrangère a fait toujours appel à la poésie. Le poème a été considéré comme une source de sagesse et d'enthousiasme. Par la poésie, l'apprenant sera sensible au beau et pourra faire des associations intéressantes, en découvrant le langage de la poésie authentique.

Par l'entremise de la poésie, on rend les élèves plus motivés, plus sensibles, plus intéressés à la connaissance d'une langue pour pouvoir percevoir toutes les nuances et toutes les interprétations de la langue. La poésie suppose plus que toutes les autres composantes de la langue la connaissance des mots et des sens des mots, la connaissance de la culture et de la civilisation.

Apprendre et enseigner une poésie suppose enseigner de la grammaire, du vocabulaire, de la phonétique, de l'orthographe, mais aussi et surtout de la culture et de la civilisation, de la littérature. La poésie est celle qui transmet, à l'aide des mots, des sentiments, des états d'âme, des émotions, de la sensibilité.

Le but ne doit pas être celui de bien réciter, mais celui de comprendre, de sensibiliser et d'être sensibilisé, de transmettre une émotion, mais aussi d'enrichir le vocabulaire et l'imagination. Les buts de l'enseignement de la poésie (selon Nica) sont :

- Qu'on développe l'imagination et la sensibilité de l'élève en faisant de celui – ci un poète, un créateur qui découvre des images et associe des mots ;
- Qu'on forme le gout esthétique de l'élève, qu'on l'initie à l'art, pour lui donner la „nourriture,, spirituelle dont il se nourrira à l'avenir ;
- Qu'on développe la mémoire de l'enfant.

Le professeur doit bien choisir les poèmes qu'il va exploiter avec les élèves, mais choisir aussi avec ceux- ci les poésies. La poésie doit être choisie en fonction de l'âge de l'élève, de son niveau de connaissances. Après avoir choisi la poésie, l'enseignant expliquera son choix (auteur, texte littéraire, thème, les circonstances de sa composition ...). L'enseignant doit varier les modes de diction en fonction de poésie, permettre le mélange entre la poésie, la peinture et la musique, les déterminer à créer eux-mêmes, organiser des séances de récitation. Il faut essayer de ne pas ennuyer les élèves, rendre ces classes intéressantes, captivantes, peut-être même amusantes.

L'apprentissage de la poésie et la pratique de la récitation permet de développer et d'entretenir les capacités de mémorisation. L'enseignement de la poésie, par la lecture, peut aider à la découverte et à la prise de conscience de la distinction entre signifiant et signifié, à l'apprentissage de la lecture à haute voix et à la sensibilisation à l'oralité. L'enseignement de la poésie, par la lecture et l'écriture, peut aider à la transmission de valeurs personnelles et universelles, à l'accès aux plaisirs de l'imagination, à l'amélioration de la maîtrise de la langue, à la découverte et de figures de style.

La poésie, pour être retenue, doit déclencher chez le lecteur une véritable émotion. Elle implique donc un « engagement » de l'apprenant. C'est pourquoi, il faudra en pédagogie proposer de différentes situations d'apprentissage. Le travail de mémorisation sera facilité par des procédures variées d'apprentissage de la poésie, originales et dynamiques! (apprentissage de la poésie, Blaise Viairon, 09-05/2007).

La récitation ne se résume pas à un exercice de mémorisation. Elle implique aussi un travail de diction et d'interprétation. Pour que l'enfant énonce une poésie avec des intonations variées, il doit bien comprendre son sens. L'apprentissage se fait en classe, de manière collective et pas tout seul à la maison! En fonction de temps, on apprend toute la poésie ou non.

Pour pouvoir bien retenir une poésie, on recommande de lire plusieurs fois toute la poésie; la recopier au moins une fois; expliquer la signification de cette poésie; illustrer la poésie; l'apprendre vers par vers, puis strophe par strophe; la relire avant de s'endormir et au réveil; la réciter à quelqu'un et lui demander de vérifier qu'il ne manque pas de mots.

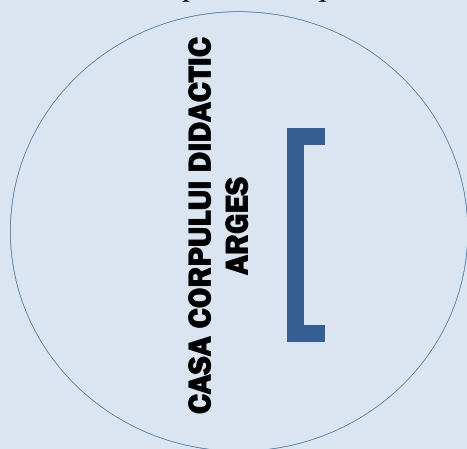
La première étape est la création de l'ambiance: annoncer le thème, agir sur la composante sensible et affective de l'enfant, puis le professeur dit le poème par cœur (on ne peut pas demander aux enfants d'apprendre une poésie par cœur si le professeur ne la sait pas lui-même), il suit la découverte du texte par les élèves, comprendre le vocabulaire et le sens des mots, la lecture à haute voix, la lecture silencieuse personnelle de poèmes et pourquoi pas, la création personnelle.

Le professeur doit essayer de susciter à ses élèves le goût et le besoin de la poésie, le désir d'en connaître. Une fois ce goût développé, il sera sensibilisé et il voudra en connaître davantage.

En conclusion, l'enseignement d'une langue étrangère doit demander de la part du professeur de transmettre non seulement des connaissances de langue, mais aussi de la littérature et de la civilisation, et la poésie est celle qui sensibilisera le plus le lecteur qui aime le beau et transmet les plus des composantes de la langue.

Bibliographie

1. Nica, I.; Ilie, C, *Tradition et modernité dans la didactique du français, langue étrangère*, Editura Celina, Oradea, 1995;
2. www.vosquestionsdeparents.fr article de Aurélie Djavadi, 22 mars 2009.

PREMISELE EDUCAȚIEI MODERNE

*Profesor Vlășceanu Cristina Maria
Colegiul Național „Zinca Golescu”, Pitești*

Participarea mea la activitatea de formare ”*Exploring legends and culture through the six competences for a future education*”, finanțată prin proiectul de Acreditare Erasmus+, Acțiunea cheie KA 1 (SCH), înregistrat cu numărul de referință KA121, 2021-1-RO01-KA121-SCH-000019456, a fost deosebit de benefică, atât din punct de vedere profesional, cât și personal.

Astfel, profesional am avut posibilitatea de a beneficia de activități de formare organizate într-un context multicultural, interactiv, care mi-au îmbunătățit competențele de comunicare - cooperare în echipe mixte de lucru, menite să stimuleze gândirea critică, prin identificarea unor soluții *green*, în scopul conștientizării nevoii de conservare a patrimoniului național și a dreptului fundamental la o viață sănătoasă. Acestea li s-au adăugat o serie de vizite de documentare de la cascada naturală Dullfoss, complexul de gheizere, coloanele de Bazalt ce tronează de secole pe plaja Black Beach, la uzina On OkaNatturunnar, promotorul unui sistem revoluționar de producere a energiei regenerabile ce pe de o parte îmbunătățește calitatea vieții omului și pe de altă parte, protejează natura.

Prin expunerea semnificativă la situații de comunicare pe verticală și orizontală, concentrate în jurul celor șase competențe (comunicare, colaborare, cetățenie, gândire critică, creativitate, caracter), am împărtășit

idei, viziuni, în spiritul proiectelor de tip Erasmus+, întărindu-se astfel ideea că ele reprezintă fundamentul unei viziuni globale, ce stă la baza unei educații moderne. Am experimentat toleranța, capacitatea de adaptare, de diseminare sau cea de decizie. În același timp, elementele de teorie expuse în cadrul cursului, coroborate cu multitudinea de activități practice specifice, au fost definatorii în descoperirea și dezvoltarea unor aptitudini precum, încrederea, capacitatea de a colabora, de a asculta, de a lua decizii rapide în situații limită, de a inspira, de a putea media conflicte, de a menține nivelul de încredere ridicat.

Un alt aspect important pe care l-am consolidat prin participarea mea la acest curs de formare, este acela al adaptării tehnicilor personale de comunicare la particularitățile specifice ale fiecărui coechipier, cum ar fi vârsta, cultura, poziția, interesele, în scopul identificării unor puncte comune. Tot acum am învățat că, pentru eficientizarea lucrului în echipă și nu numai, se impune ca fiecare să încerce fie un bun ascultător, dar și analitic, sintetic, deschis la soluții și perspective noi, flexibil și adaptabil la diverse situații și contexte de comunicare.

Varietatea activităților propuse, a oferit fiecărui cursant posibilitatea de a experimenta ipostaze diferite, inedite, în final ei ajungând să-și dezvolte abilități de prezentare și negociere, dar și competențe de leadership. Totodată, participarea la un astfel de proiect mi-a oferit oportunitatea de a dezvolta noi proiecte de parteneriat care vizează comunicarea în limba engleză, dar și posibilitatea de a valorifica exemplele de bună practică din alte sisteme educaționale.

La toate acestea se adaugă, în mod evident, exersarea capacităților de comunicare în limba engleză. De asemenea, prin interacționarea cu colegii din celelalte țări, am avut posibilitatea să aflu o serie de aspecte care țin de organizarea sistemului educațional sau chiar cultural specific fiecărui participant.

Și în plan personal am acumulat beneficii, cum ar fi contactul cu o lume nouă, inedită pe alocuri, am descoperit culturi, tradiții și locuri fascinante, mi-am lărgit orizonturile într-un context multicultural, mi-am dezvoltat fluența în limba engleză. Toată această experiență dobândită în cadrul stagiului de formare va fi împărtășită cu ceilalți colegi din instituția de învățământ în care activez, însoțită de recomandarea de a se implica în astfel de proiecte prin expunerea beneficiilor multiple pe care le pot avea atât în plan profesional cât și în cel personal.

Mai multe detalii se regăsesc în linkul atașat. <http://acreditareerasmusisl.blogspot.com>

Aș repeta oricând, fără ezitare întreaga experiență!

JOCUL ȘI JOCURILE ÎN VIAȚA COPILOR CU C.E.S.

*Prof. inv. preșcolar Iuliana Ruja
Grădinița Specială Sfanta Elena- Pitești*

**Motto: „Iubirea mea este jocul, râde copilul, iar dascălul trebuie să știe bine un lucru: Capul copilului nu este un vas pe care să-l umpli, ci o flacără pe care trebuie să o aprinzi astfel încât mai târziu să poată lumina cu lumină proprie”
(Plutarh)**

În perioada, când toate structurile vieții economice și sociale au trecut prin transformări importante, nici învățământul nu a fost lipsit de frământări, școala românească încercând să-și găsească adevăratul „traseu” pentru a oferi copiilor o instruire optimă.

Schimbările pe care le trăim „impun” învățământului stilul de viață cerut de o societate democratică. Ținând cont că învățământul reprezintă o prioritate națională de care depinde viitorul țării, învățământul preșcolar a preluat din mers noile schimbări de concepție, structuri și conținut, impuse de evoluția societății.

Învățământul special, urmărește pregătirea pentru viață, pentru activitățile practice a persoanelor cu cerințe speciale, ceea ce reprezintă un element primordial și eficient în reabilitarea biologică și socio-profesională.

În societatea noastră, educația și integrarea copilului cu cerințe educative speciale, reprezintă o necesitate economică și morală dar și o apreciere de Occident.

Printr-o educație eficientă și o socializare a copilului cu dizabilități, aproape de cea a copilului normal, integrarea sa în societate a devenit absolut necesară.

Un rol hotărâtor în formarea copiilor, revine educatorilor. Fiecare copil are dreptul la educație și dezvoltare.

Indiferent de particularitățile sale psihoindividuale, toți copiii trebuie să se bucure de educație și instruire. Intervenția educativă nu poate fi, sau mai bine zis, nu trebuie să fie stereotipă, ci adaptată la personalitatea copilului căruia i se adresează, adică să fie individualizată, ținându-se cont de faptul că fiecare personalitate este unică și irepetabilă.

La vârsta preșcolarității, jocul ocupă locul central în activitatea cotidiană a copilului, inclusiv a celui cu C.E.S, iar calculatorul este un mijloc prin care copiii pot explora lumea, îmbinând jocul cu învățarea; pentru că este animat, colorat, activ, interactiv, calculatorul permite minții și mâinilor să străpungă realitatea și să o subjuge.

Sub aspect informativ, calculatorul este partenerul de joc inteligent, care îi satisface nevoia de cunoaștere a copilului, îl ajută să-și îmbogățească cunoștințele, îi stimulează imaginația, intuiția, capacitatea de reflecție, aptitudinile și trăirile ce formează perseverența, responsabilitatea, ajută la formarea unor priceperi și deprinderi de muncă și viață.

Învățarea asistată de calculator este în momentul de față o realitate incontestabilă, născută din necesitatea creșterii eficienței actului educațional; tehnicile moderne nu își propun să restrângă activitatea educatorului la catedră, nu îi știrbesc din pregătire, ci din contră, îl ajută în activitatea didactică, în procesul de predare-învățare.

Trebuie reținut faptul că prin răspândirea și diversificarea softurilor educaționale, rolul dascălului va suferi modificări.

Cadrul didactic se va degreva treptat de activitatea de rutină, dar sarcinile lui se vor amplifica, prin faptul că va trebui să realizeze programe sau să elaboreze proiecte de programe și să le adapteze la cerințele procesului educativ.

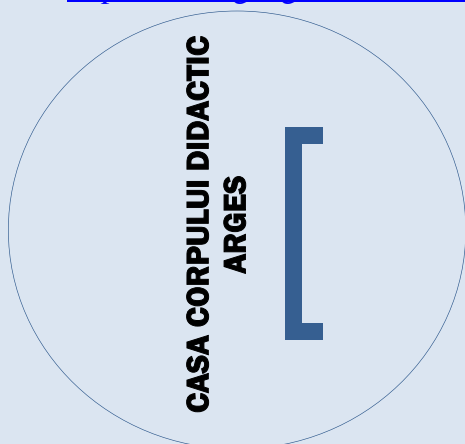
Utilizarea softurilor educaționale nu trebuie să devină însă o obsesie, deoarece fiecare preșcolar, indiferent dacă are sau nu dizabilități, are dreptul la succes școlar și la atingerea celor mai înalte standarde curriculare posibile; de aceea, trebuie găsite metodele pedagogice adecvate în fiecare caz

în parte. Nu trebuie deci să renunțăm la metodele didactice tradiționale, la rezolvarea de probleme și la efectuarea experimentelor reale, deoarece acestea au un rol bine definit în realizarea unei legături directe între experiența practică și ideile teoretice, creându-se astfel cunoștințe temeinice despre lume și societate.

În concluzie, putem spune că pentru a realiza un învățământ de calitate și pentru a obține cele mai bune rezultate, trebuie să folosim atât metodele clasice de predare-învățare-evaluare, cât și metodele moderne, însă putem afirma cu încredere: Calculatoarele nu sunt magice! Educatoarele sunt!

Bibliografie

1. Z. Dogaru, (2003), *Jocuri didactice pentru educarea limbajului*, Editura Aramis, București;
2. Asociația RENINCO România, (2001) *Ghid de predare-învățare pentru copiii cu cerințe educative speciale*, București, United Nations Children's Fund, 2000;
3. <https://www.google.edumi.Scoala-de-acasa-casa-de-la-scoala>.

IMPORTANȚA COLABORĂRII GRĂDINIȚĂ-FAMILIE-COMUNITATE ÎN EDUCAȚIA COPILULUI PREȘCOLAR

*Prof. inv. preșcolar Toma Elena-Claudia
Grădinița Specială „Sfânta Elena”, Pitești*

Este bine știut că la educarea și formarea copilului preșcolar contribuie mai mulți factori educaționali: grădinița, familia, comunitatea, dar rolul preponderent îi revine grădiniței. Parteneriatul grădiniță – familie - comunitate se referă la construirea unor relații pozitive între familie, grădiniță și comunitate, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții și membrii comunității. Activitatea cu părinții ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copiilor în programul educativ din grădiniță, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respectul de sine, încredere în competențele lor, făcându-i mai buni. Copiii caută modele în părinții lor și în membrii societății (actori, sportivi etc), iar aceștia, la rândul lor, vor să crească mici genii.

Parteneriatul familie – grădiniță

Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și, mai ales, de cea din familie. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complexă și unitară a grădiniței și familiei.

La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare etc.

În același timp, grădinița, ca prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea în parteneriat a informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie reprezintă o primă experiență relațională și de colaborare a părinților cu persoanele profesioniste în domeniul educației. Cei mai mulți părinți manifestă deschidere, dorință de a colabora cu personalul grădiniței, dar se poate întâmpla ca realizarea unui parteneriat să fie împiedicată de atitudini necorespunzătoare ale fiecăruia dintre cei implicați.

Colaborarea cu **Primăria** este esențială, întrucât aceasta instituție se implica în dezvoltarea și întreținerea bazei materiale a grădiniței, dar și în derularea și sprijinirea unor acțiuni sau proiecte educative. Primăria, în colaborare cu Inspectoratele Școlare Județene și cu alte instituții, poate să inițieze programe care vin în sprijinul îmbunătățirii activității educative din grădinițe (de exemplu: concurs de desene pe asfalt, festival de teatru pentru copii, expoziție de carte pentru preșcolari etc.). Grădinița poate solicita ajutorul Primăriei în susținerea unor proiecte, atât din punct de vedere material, cât și pentru promovarea acestora în comunitate.

Colaborarea cu **Poliția** ajută în educația preventivă și cultivarea comportamentelor prosoziale. Această colaborare se poate concretiza în activități de informare a copiilor asupra unor reguli care trebuie respectate astfel încât viața și siguranța lor să nu fie puse în pericol. Câteva exemple de proiecte sunt: „A fost odată un polițist“, transformarea derulării evenimentelor în povești cunoscute: „Capra cu trei iezi“, „Scufița Roșie“, dramatizări ale acestora, „Orașul bicicletelor“ (pe teme de educație rutieră).

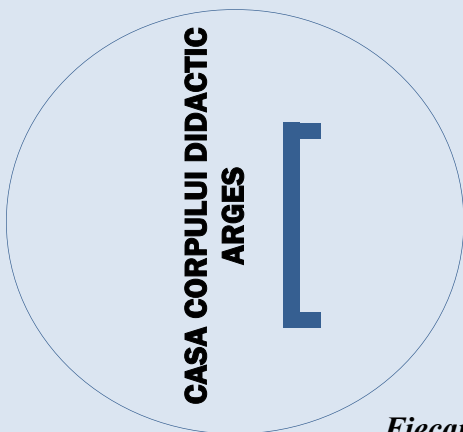
Colaborarea cu **Biserica** înlesnește promovarea valorilor moral-religioase care sunt importante în educația morală și comunitară a copilului. Această colaborare este foarte importantă în special în comunitățile multietnice, în care oamenii aparțin diferitelor culte religioase. Copiii trebuie să învețe că, indiferent de religie, toți suntem egali și avem aceleași drepturi. Exemple de proiecte sunt: „Crăciunul - sărbătoarea tuturor creștinilor“, „Bucate de sărbători“.

Prin crearea parteneriatului grădiniță–familie–comunitate, copiii câștigă un mediu de dezvoltare mai bogat, între participanți se creează relațiile pozitive și fiecare își va dezvolta sentimentul coeziunii sociale.

J.J. Rousseau preciza: „Căutați să vă studiați mai bine copiii, deoarece cu siguranță nu-i cunoașteți îndeajuns.“ Considerăm astfel că este necesară atât pentru părinți, cât și pentru educatori și comunitate o colaborare eficientă.

Bibliografie

1. Ciolan, Laura, *Dezvoltarea educației timpurii. Aplicații privind managementul proiectelor*, Editura Universității din București, 2007;
2. Osterrieth, P., *Copilul și familia*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973;
3. Tîpa, Elena, *Necesitatea abordării parteneriatului educational în grădiniță*, Revista Învățământului Preșcolar, nr. 3-4 / 2006.

VALENȚELE EDUCATIVE ALE POVEȘTELOR LA COPIII DE VÂRSTA PREȘCOLARĂ

Prof. Puiu Irina
G.P.P. „O Lume Minunată”, Curtea de Argeș

„Fiecare din noi este o poveste sculptată în piatra timpului” (Marius Torok)

Povestea este o deosebită modalitate de cunoaștere a lumii, este un mijloc de comunicare și o bună metodă de instruire. Ea conține adevărurile fundamentale ale vieții. Poveștile depășesc hotarele spațiului și timpului, fiind prima hrană spirituală a copilului care îl învață să judece; o poveste bine spusă poate amuza, demonstra și dezarma.

Poveștile îmbogățesc deprinderile de a comunica, îmbogățesc vocabularul, cultivă sentimente frumoase, stimulează imaginația și creativitatea, educă spiritul de sacrificiu, altruism, solidaritate, dreptate. Acestea pun baza concepției despre lume și viață. La vârsta copilăriei, poveștile și basmele sunt mai mult decât simple istorisiri. Ele reprezintă un instrument foarte important aflat la îndemâna părinților, pentru a stimula dragostea de lectură și cărți, curiozitatea intelectuală a micuțului, dar și un instrument pentru a consolida legătura afectivă copil-părinte. Primii ani ai copilăriei sunt magici, plini de imaginație, personaje, povești. Fiecare poveste citită înseamnă o lume nouă pentru copil. El va învăța, cu ajutorul fiecărei narațiuni să se transpună în pielea personajului, să-și imagineze decoruri, oameni și personaje. Cu ajutorul lor, copiii descoperă lumea. Prin intermediul lor, cei mici își însușesc anumite comportamente, descoperă ce înseamnă consecințele faptelor lor, învață să deosebească binele de rău. Poveștile au rolul de a stimula educația și imaginația copiilor și de a-i ajuta să-și dezvolte limbajul.

Cu fiecare poveste pentru copii citită, micuții sunt atrași din ce în ce mai mult de lumea magică a basmelor. În această etapă se fixează principalele valori și modele de viață, iar copilul se identifică cu personajul care corespunde cu modelul educațional existent. Personajele din basme ne însoțesc în anii copilăriei și ne oferă modele pe care să le urmeze în viața adultă.

Prin intermediul poveștilor, copilul descoperă lumea și se poate plasa în situații de viață în afara contextului familial. Prin lupta dintre bine și rău și situațiile conflictuale întâlnite, copilul învață strategii de viață, descoperă consecințele unor fapte și atitudini și își însușește comportamente sociale pozitive. Multe dintre poveștile pentru copii semnaleză, la nivel metaforic, lupta dintre bine și rău, identifică principalele tipologii comportamentale, precum și modul în care anumite situații concrete de viață își pot găsi rezolvarea.

Din povești ca „Scufița Roșie” și „Capra cu trei iezi”, copiii înțeleg faptul că, până la o anumită vârstă, trebuie să asculte și să respecte sfatul părinților pentru a evita pericolele.

Finalul acestor povești aduce întotdeauna soluția salvatoare, prin implicarea factorilor educaționali, reprezentanți de familie și ceilalți formatori din viața copilului.

Prin intermediul lor, copilul se eliberează de egocentrism, întrucât se identifică, în plan imaginar, cu personajele în care găsește ceva din el însuși și ceva din personaje în el. Pentru preșcolar, adultul care îi citește povestea este și autorul, martorul întâmplărilor povestite, magicianul care deschide ușa unei lumi nebănuite, actorul și mai ales modelul de vorbire și povestire.

Poveștile permit familiarizarea copiilor cu structura basmului popular și cu o serie de procedee imaginative ca: amplificarea (Flămânzică, Gerilă, Zmeul), diminuarea (Degețica, Degețel), multiplicarea (balaurul cu 7 capete, capra cu trei iezi, cei șapte pitici), aglutinarea. Descoperirea semnificațiilor, formularea

titlurilor amplifică fluiditatea și flexibilitatea, stimulează dorința de cunoaștere, imaginația și creativitatea copilului.

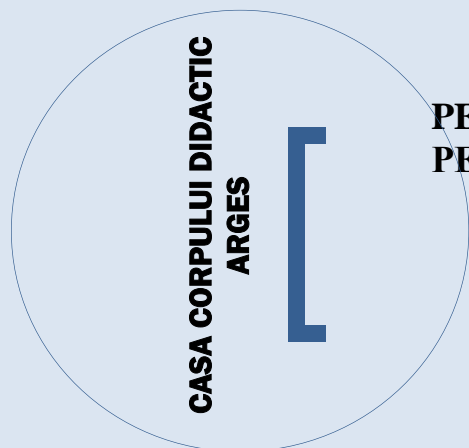
Contextul narativ al basmului facilitează accesul copilului la cuvinte și expresii noi, permite înțelegerea sensului unor cuvinte abstracte sau metaforice, dezvoltând astfel limbajul și gândirea.

Imaginația și creativitatea joacă un rol important în viața copilului, pentru că ea este cea care îl ajută pe copil să stabilească o legătură între lumea sa internă și cea externă, să își construiască propria imagine de sine și să dezvolte pe viitor strategii de succes pentru rezolvarea problemelor și identificarea soluțiilor. Grădinița este unul dintre factori decisivi în educarea copiilor prin frumos, pentru valoare. Intrând „în lumea poveștilor”, copiii vor învăța să deosebească binele de rău, adevărul de minciună, faptele bune de cele rele; vor deveni mai atenți, mai sensibili, încep să-și formeze preceptele morale.

Tot în acest context, copilul învață să își definească emoțiile pozitive în raport cu cele negative și dezvoltă anumite comportamente de tip social. Poveștile îi îndrumă pe copii în viață. Prin intermediul poveștilor, copiii vor învăța despre prietenie, familie, iubirea față de semenii, bunătate, răutate, invidie, dragostea de animale, într-un mod natural și pe înțelesul lor. Poveștile îmbogățesc latura afectivă a copiilor, oferindu-le posibilitatea de a experimenta, prin prisma personajelor prezentate, diferite circumstanțe și ipostaze ale vieții.

Bibliografie

1. <https://www.ro/valentele-educative-ale-povestilor-la-copii-de-varsta-prescolara;>
2. <https://www.kiddia.ro/importanta-povestilor-pentru-copii.html;>
3. <https://ed.ro/prescolarul-si-lumea-minunata-a-povestilor.>

PERIOADA ADOLESCENȚEI - EXPANSIUNEA PERSONALITĂȚII ȘI A COMPORTAMENTULUI

*Prof. învă. preșcolar Jinga Roxana Magdalena
Grădinița Specială „Sfânta Elena”, Pitești*

Întregul sistem atitudinal al adolescentului față de cei din jur este legat și de nevoia de afecțiune și de a se confesa în raport cu primele sale flirturi. Astfel, se trăiesc noi experiențe în care domină afirmarea eului și tendința de manifestare a disprețului față de familie, deoarece adolescentul începe să capete convingerea că se află la vârsta adultă. În același timp, este sensibil față de situația de respingere și față de judecata adultului, deși se poate găsi în opoziție cu acesta. Apare, așadar, o ambiguitate comportamentală ce se transpune în forme de timiditate și de confruntare, în care conflictele și frustrațiile pot deveni acute. Încearcă, prin toate mijloacele, să se plaseze în originalitate și să nu cadă

în conformism. Pentru aceasta, vestimentația trebuie să fie deosebită, chiar dacă nu este acceptată, muzica să cânte cât mai mult, camera să fie dezordonată, limbajul să fie încărcat de simbolisme boulevardiere cu tendința de a provoca etc. Evident, conflictele de autoritate depășesc cadrul familiei și sunt centrate pe dobândirea unui statut ce îi dă tânărului mai multă independență în luarea deciziilor și manifestarea unor forme comportamentale în care adultul să nu mai dicteze asupra vârstei când are voie să fumeze, să nu mai fixeze ora de venire acasă seara, să nu mai spună când să te dai cu un ruj prima dată etc. (E. Verza, F. Verza, 2000, p 191).

Adolescentul rămâne încă, în bună măsură, dependent de familie, dar se străduiește tot

mai mult să iasă de sub tutela ei. Pentru adulți apar dificultăți în adoptarea celor mai favorabile forme de relaționare cu adolescenții pentru a evita eventualele conflicte. Situațiile extreme, cum ar fi un climat prea indulgent sau neglijent, ca și al unuia prea rigid cu interdicții exagerate, nu facilitează dobândirea autonomiei personale, deoarece se mențin stările tensionale și se reduc motivele pentru o implicare activă a adolescentului în propria sa socializare. Familia este și ea afectată, deoarece îi scade forța de influențare și este tot mai des evitată în luarea unor hotărâri de către tânăr. Ca atare, relațiile dintre familie și adolescent se deteriorează, ceea ce determină repercusiuni negative și asupra adaptării generale a tânărului din perioada de vârstă ulterioară.

Adolescentul se construiește pe sine prin continue căutări și diferențieri față de alții, din care nu lipsesc tensiunile, conflictele și frustrările. Personalitatea nu evoluează în mod linear, ci cu oscilații, cu perioade de inegalitate și chiar dizarmonii din care se dezvoltă o serie de structuri pozitive sau negative, dependente de condițiile factorilor educaționali, sociali și de cei ce țin de dobândirea unor particularități ereditare. Posibilitățile reduse de adaptare și de integrare, neputința adolescentului și de a se racorda la structurile social-profesionale și frecvențele eșecuri, insuccese, dezamăgiri, anxietăți pot genera comportamente nefaste, deviante și chiar de suicid.

Dimpotrivă, când fenomenele de autodescoperire, de autoapreciere, de autocunoaștere sunt realiste și însoțite de satisfacții, când are posibilitatea de a-și valoriza propriile calități,

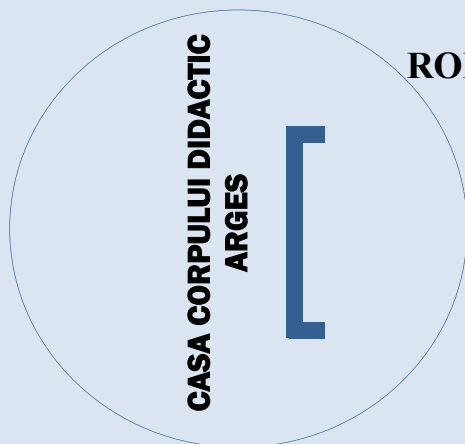
comportamentele cunosc o ascensiune continuă spre adaptare la mediul înconjurător. Astfel, mișcările sterile, ce caracterizează prima parte a vârstei adolescente, sunt înlocuite de dorințe de realizare personală, concretizate într-o muncă asiduă de cunoaștere, de creație, de elaborare a unor produse prin activitate care să-l definească și să-l evidențieze ca personalitate unică (Verza, 2003, p. 111).

În desfășurarea conduitelor umane, motivația ocupă un rol important. Alături de abilități și atitudini, motivația energizează sau estompează rezervele psihice, întreține starea tensională sau o inhibă și în felul acesta se creează modalitățile acționale de o anumită factură și intensitate (Șchiopu, Verza, 1997, p 231). Condițiile în care se desfășoară activitatea influențează și ele motivația, ca variabilă intermediară de natură psihică foarte sensibilă la modificările ce au loc în mediu. Așadar, se poate sublinia ideea că orice activitate umană are la bază o formă sau alta de motivație din care se constituie motivul. Prin intermediul acestuia se realizează selectarea și ierarhizarea scopurilor și intereselor, ajungându-se la formarea de aspirații în care componenta afectivă este deosebit de activă în adolescență. Din intersectarea motivației și a afectivității, la adolescent, se constituie o serie de comportamente ce sunt legate de conduite de amor propriu, politețe, reticențe, evitare, rușine, bunăvoință, compasiune etc. Complexitatea comportamentelor, ce caracterizează adolescentul, este amplificată și de varietatea trebuințelor care se activează mai mult sau mai puțin, în raport de situația dată și de aspirațiile ce le are fiecare.

Bibliografie

Șchiopu, U; Verza, E, *Psihologia vârstelor. Ciclurile vieții*, EDP, București, 1997;
Verza, E; Verza, F, *Psihologia vârstelor*, Editura Pro Humanitate, București, 2000.

ROLUL GRĂDINIȚEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

*Prof. Popescu Aurelia
G.P.P. „Aripi Deschise”, Pitești*

Vârsta preșcolară este, fără îndoială, temelia educativă a întregii vieți. Datorită vârstei mici, educația preșcolară capătă un caracter specific. Această perioadă, ca îngrijire și educație, formează temelia întregii vieți de mai târziu.

Grădinița pare la prima vedere doar un loc în care cei mici se distrează, mănâncă și dorm în timpul în care părinții sunt la serviciu, până când aceștia vin să îi ia acasă. De fapt, rolul grădiniței este mult mai important, deoarece aici copilul se dezvoltă psihic, își perfecționează diverse abilități și învață lucruri care îl vor ajuta la școală.

Specialiștii în educație și dezvoltare a copilului recomandă ca micuții să meargă la grădiniță în loc să rămână acasă cu bona, cu bunicii sau chiar și cu părinții.

Grădiniței, ca primă verigă a sistemului de învățământ, trebuie să i se acorde o mare atenție. Învățământul preșcolar a dobândit un conținut instructiv-educativ cu

discipline care se desfășoară după o programă minuțioasă și care urmărește realizarea unor obiective precise privind pregătirea copilului preșcolar pentru integrarea ușoară și rapidă în activitatea de învățare.

Și copilul preșcolar învață dar pentru el, învățarea este un joc. Învățarea școlară, oricât de liberă ar fi, are totuși rigorile ei, efort mai susținut, disciplina de muncă riguroasă etc. Educația preșcolară, instituțională este un act psihologic și deosebit pentru egalizarea șanselor, pentru perfecționarea activității de instrucție și educație în vederea înlăturării eșecurilor școlare și a abandonului școlar.

Grădinița este un loc în care orice copil învață să socializeze cu persoane de aceeași vârstă și află mai multe lucruri decât dacă ar sta acasă, mai ales că micuțul se află la vârsta la care mintea sa absoarbe foarte rapid orice informație.

Iată doar o parte dintre beneficiile pe care grădinița le aduce unui copil:

1. Dezvoltarea abilităților

Cu ajutorul jocurilor adaptate special pentru micuți, la grădiniță copilul își poate crea și dezvolta abilitățile deja existente. Fie că este vorba de dans, desen, limbi străine sau utilizarea calculatorului, copilul va recepta foarte repede toate informațiile.

2. Baza de cunoștințe

Grădinița este locul care îi pregătește pe copii pentru școală și le oferă o serie de cunoștințe de bază precum: alfabetul, zilele săptămânii, culorile, animalele, țările, orașele și multe alte informații folosite în anii de școală. Mai mult decât atât, aceasta este vârsta la care copiii învață foarte bine limbile străine, motiv pentru care sunt recomandate grădinițele care au astfel de programe în oferta educațională.

3. Socializare și dezinvolțură

Unii copii au tendința să dezvolte un comportament timid, introvertit din cauza lipsei socializării sau din cauza faptului că au fost foarte protejați de către părinți. Grădinița este locul în care copiii își fac primul prieten și în care descoperă ce înseamnă prietenia. Un astfel

de comportament îl vor obișnui pe copil să se poarte foarte natural, degajat și să nu întâmpine probleme de timiditate.

4. Comunicare

Grădinița este locul în care copiii învață să comunice între ei. Aici sunt îndemnați să își exprime toate ideile, indiferent că ele sunt bune sau nu. De asemenea, la grădiniță

micuțul va învăța despre lucrul în echipă, ambiție, provocare și dorința de a câștiga.

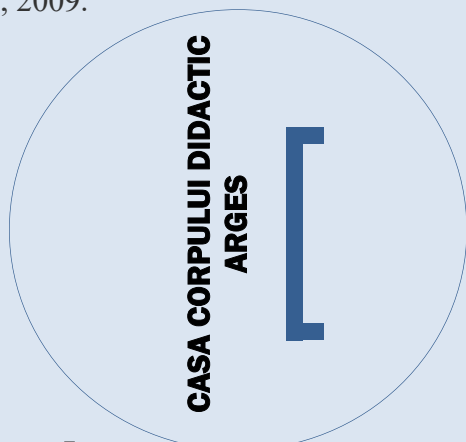
5. Respect, generozitate, prietenie

La grădiniță copilul învață ce înseamnă respectul prin prisma faptului că micuții sunt apostrofați de fiecare dată când spun sau fac ceva nepotrivit față de altcineva. De asemenea, micuții sunt învățați la grădiniță să facă jucării și le este indusă ideea de generozitate. Nici termenul de „prietenie” nu îi va fi străin copilului, deoarece la această vârstă cei mici descoperă legăturile emoționale cu cei de vârsta lor.

Grădinița este locul în care copilul tău se formează și își construiește un pachet de cunoștințe și principii după care se va ghida în viață.

Bibliografie

1. Cucuș, Constantin, *Pedagogie* (ediția a III-a revăzută și adăugită), Editura Polirom, Iași, 2014;
2. Ezechil, Liliana; Păiși Lăzărescu, Mihaela, *Laborator preșcolar. Ghid metodologic*, Editura V & I Integral, 2006;
3. Munteanu, Camelia; Munteanu, Eusebiu Neculai, *Ghid pentru învățământul preșcolar*, Editura Polirom, Iași, 2009.

NECESITATEA EDUCAȚIEI LA VÂRSTA TIMPURIE

*Prof. înv. preșcolar Zaharia Adina Gabriela
Școala Gimnazială Nr. 1 Pietroșani*

Într-o accepție generală, educația este procesul prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Ea constituie o necesitate pentru individ și pentru societate. Educația este o activitate specific umană, realizată în contextul existenței sociale a omului și, în același timp, este un fenomen social, un atribut al societății, o condiție a perpetuării și progresului acesteia. Prin urmare se raportează, în același timp, la individ și la societate. Educația timpurie oferă copiilor de la naștere până la 6-7 ani condiții specifice pentru dezvoltarea lor generală în concordanță cu caracteristicile individuale și de vârstă.

Educația timpurie, ca primă etapă de pregătire pentru educația formală, asigură intrarea copilului în învățământul obligatoriu (în jurul vârstei

de 6 ani), prin formarea capacității de a învăța. În România, educația timpurie cuprinde educația copilului în intervalul de vârstă de la naștere până la intrarea acestuia în școală.

Devine tot mai evident că modul în care copilul își începe viața este hotărâtor pentru evoluția sa socială și individuală, iar educația acestuia începe de la naștere. Cele mai importante descoperiri din domeniul educațional, al științelor sociale și al psihologiei au identificat factorii care dau un start cât mai adecvat în viață ființei umane. Pentru copil, nicio perioadă nu va conta mai mult în viață ca primii ani.

Accentul pus pe educația timpurie și anii preșcolari este important, deoarece aceasta este perioada în care copiii se dezvoltă rapid. În cazul în care procesul de dezvoltare este neglijat în acest

stadiu, este mult mai dificil ca pierderile să fie compensate mai târziu. Acțiunile întreprinse de părinți și societate în copilăria timpurie au o influență puternică și de durată asupra progresului individual al copilului.

Luând în considerare unicitatea fiecărui copil, conceptul de educație timpurie și îngrijire (*Early Childhood Education and Care*) presupune o abordare holistică a copilului (comprehensivă din toate punctele de vedere ale dezvoltării sale). O astfel de abordare, pluridisciplinară, înseamnă preocuparea pentru sănătatea, nutriția, educația și protecția copilului, din perioada prenatală până la începerea școlii. Acestui concept îi este adăugat cel de parentalitate, considerând importanța pe care părintele o are în cercul educațional, fiind partenerul-cheie în educația copilului, iar relația familie – grădiniță – comunitate fiind una hotărâtoare.

Studiile științifice asupra dezvoltării creierului au demonstrat că:

- Stimularea precoce declanșează structurile cognitive și demararea procesualității intelectuale;
- Angajarea precoce a structurilor intelectuale conduce la reducerea abandonului școlar.
- Nutriția adecvată a copilului mic garantează dezvoltarea creierului și înlătură riscul de deficiență mintală.

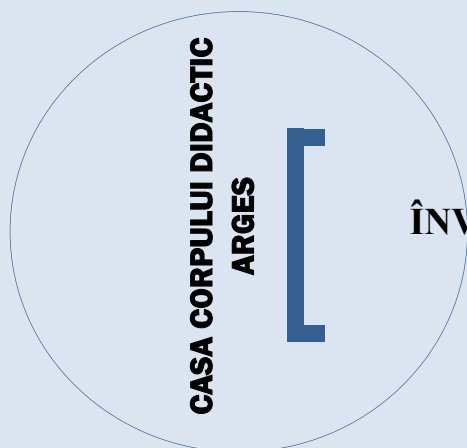
- Investiția în educația timpurie este poate cea mai rentabilă investiție în educație.

James Hackman, laureat al premiului Nobel pentru economie, în anul 2005, pentru studiul asupra investirii în educație timpurie, este cel care a demonstrat, pe baza unei formule matematice, că investirea a 1\$ în educația timpurie produce un profit de 7\$. Învățarea timpurie favorizează oportunitățile de învățare de mai târziu. Deprinderile și cunoștințele dobândite devreme favorizează dezvoltarea ulterioară, iar deficiențele conduc la oportunități de învățare ratate sau slab valorificate.

Acest argumente sprijină dezvoltarea unor servicii de educație timpurie și îngrijire, în special pentru comunitățile defavorizate, acolo unde interesul pentru instruire este scăzut, iar rata abandonului școlar este mare. Susținerea învățării și a educației în acest segment economico-social apare ca o soluție pentru oferirea de șanse egale tuturor membrilor societății. Accesul la educație asigură un bun start în viață, garantează accesul pe piața muncii și implicit reducerea sărăciei și ștergerea discrepanțelor sociale. Copilul capătă plăcerea succesului obținut prin învățare și își influențează în mod direct părinții și prin intermediul acestora, indirect asupra comunității din care fac parte, reușind să ridice nivelul general de educație, precum și gradul de expectanță pentru succesul în viață. Prin educație, fiecare copil capătă stimă de sine, încredere în forțele proprii și dreptul de a avea o viață mai bună.

Bibliografie

1. Dumitrana, Magdalena, *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, 2000;
2. Stan, Liliana, *Dezvoltarea copilului și educația timpurie*, Editura Polirom, 2016.

METODE INOVATIVE DE PREDARE- ÎNVĂȚARE-EVALUARE ÎN CICLUL PRIMAR

*Prof. înv. primar Vijan Maria Daniela
Școala Gimnazială „Nicolae Simonide”, Pitești*

Motto: „Să nu-i educăm pe copii pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.”

(Maria Montessori)

Metoda de învățământ este un demers tipic, folosit în procesul de învățământ atât de către profesor, cât și de către elev, în scopul educării acestuia. Pentru definirea metodei ținem seama de faptul că termenul provine din cuvântul grec „methodos”, care înseamnă „cale”.

Tehnologia didactică include, într-un tot unitar, toate componentele procesului de învățământ, insistând asupra interdependenței dintre conținut și toate celelalte aspecte, cum ar fi: organizarea, relațiile profesor-elevi, metodele, procedeele folosite etc. Un loc important în cadrul tehnologiei didactice îl ocupă strategiile didactice. Prin strategie didactică înțelegem un ansamblu de metode și procedee prin care se realizează conlucrarea dintre profesori și elevi în vederea predării, învățării, dar și evaluării unui volum de informații, a formării unor priceperi și deprinderi, a dezvoltării personalității umane.

Trebuie, însă, să avem mare grijă, când, cum și ce metodă aplicăm, deoarece demersurile didactice pe care le inițiem trebuie să fie în concordanță cu particularitățile de vârstă și posibilitățile cognitive și practice ale copiilor. Nu orice metodă poate fi aplicată în cadrul oricărei categorii de activitate sau la orice nivel de vârstă. În alegerea metodelor pe care le vom aplica, trebuie să ținem cont de tema tratată, de tipul ei (de predare, învățare, evaluare) și de nivelul de dezvoltare intelectuală al copiilor. De aceea, este necesar un studiu profund al acestor metode, o analiză amănunțită, creativitate, responsabilitate didactică și capacitate de adaptare și aplicare.

Inovația în învățământ este un proces deosebit de complex, corelativ cu alte tipuri de procese și care aparțin unui câmp conceptual al cărui grad de complexitate este ridicat. Este vorba de concepte precum: dezvoltarea, schimbarea, perfecționarea. Inovația se impune cu multă acuitate și în acest domeniu, deoarece va trebui ca învățământul să se elibereze de uniformitatea de care este legat.

Putem beneficia de tot ce ne-a adus mai bun sistemul de predare online, folosindu-ne astfel de platformele educaționale. Așadar metodele și tehnicile de predare – învățare – evaluare din mediul online vin în ajutorul cadrelor didactice, permițând proiectarea unor activități și materiale digitale interactive care să-i atragă pe elevi. Tehnologia este un instrument util pentru îmbunătățirea experienței atât pentru profesor, cât și pentru elev, dar profesorul joacă în continuare cel mai important rol în cadrul predării-învățării-evaluării, fiind facilitator. În învățământul primar, cadrele didactice au găsit soluții în proiectarea

unor teste rapide și interactive, prin intermediul Google Jamboard, Kahoot, Wordwall, Liveworksheets, care le permite să obțină rapid feedback-ul cunoștințelor pe care și le-au însușit elevii în sala de clasă.

Pe lângă resursele educaționale online pe care le putem folosi în continuare în sala de clasă și tema pentru acasă, trebuie să adoptăm metode inovatoare, care să-i atragă pe elevi la fel de mult precum jocurile interactive digitalizate. Cele mai noi metode și tehnici, cele centrate pe elev, presupun implicarea directă a elevului în propria învățare. Dintre acestea se pot enumera: *Văd – Cred că – Mă întreb*, predicțiile, jurnalul cu dublă intrare, proiectul, harta textului, diagrama Venn, povestirea/repovestirea prin benzi desenate, semaforul emoțiilor etc.

Jurnalul cu dublă intrare este o metodă prin care cititorii stabilesc o legătură strânsă între text și propria lor curiozitate și experiență. Această metodă se poate folosi cu succes în cadrul însușirii anumitor concepte, prin formarea propriului câmp vizual în care se vor evidenția cele mai importante date ale textului. Astfel, elevul poate primi un text versificat, ori își poate transcrie textul pe foaia de lucru, iar în dreptul ideilor scrise poate realiza desene, evidențiind cele mai importante informații pentru el ori cele mai impresionante idei. La încheierea acestei metode, elevul poate vizualiza datele esențiale ale textului.

Harta textului este o metodă prin intermediul căreia elevii descoperă informațiile importante ale unui text, pe care le dispun sub forma unor organizatori grafici. Prin urmare, elevii citesc textul, apoi extrag datele esențiale ale acestuia precum: titlu, autor, personaje pozitive, personaje negative, locul acțiunii, timpul acțiunii, cuvinte-cheie, problema, mesajul/ morala.

Proiectul este o metodă care promovează dezvoltarea capacităților dinamice, dezvoltarea aptitudinilor elevilor, dar și o metodă de evaluare. Proiectul este o activitate personalizată, elevii putând decide nu numai asupra conținutului, dar și asupra formei de prezentare.

Caracteristici:

- se desfășoară pe o perioadă de timp de câteva zile sau câteva săptămâni;
- începe în clasă prin precizarea temei, definirea și înțelegerea sarcinilor de lucru;
- continuă în clasă și acasă și se încheie în clasă prin prezentarea unui raport despre rezultatul obținut și expunerea produsului realizat;
- poate lua forma unei sarcini de lucru individuale sau de grup;
- trebuie organizat riguros în etape, ca orice muncă de cercetare;
- facilitează transferul de cunoștințe prin conexiuni interdisciplinare.

Avantajele folosirii acestei metode:

- Valorizează experiența cotidiană, informațiile și interesele elevilor;
- Oferă posibilitatea fiecărui elev de a se manifesta în domeniile în care capacitățile sale sunt cele mai evidente;
- Oferă oportunități pentru realizarea unei cooperări educaționale între principalii actori ai educației: elev + elev, elev – învățător, învățători – elev – părinte;
- Stimulează acumularea de cunoștințe, dezvoltă capacitățile și abilitățile de comunicare, colaborare și ajutor, determinând învățarea activă.

Procesul de învățământ este un sistem complex, rezultat al interdependenței dintre predare, învățare și evaluare, cu o finalitate bine conturată – aceea de transpunere în practică a idealului educațional, dezvoltarea integral-vocațională a personalității. Calea principală prin care se realizează acest aspect este

perfecționarea tehnologiei, respectiv a formelor, metodelor și mijloacelor prin care se ajunge la rezultatul scontat.

Inovația în educație ține de noi toți; trebuie să aducem în sala de clasă idei noi, care să spargă barierele tradiției, ale rutinei care se poate instala cu ușurință. Astfel trebuie să creăm lecții unice, care să-i surprindă și să-i atragă pe elevi, ancorându-i chiar în predare prin propria implicare, dar și susținerea creativității fiecăruia.

Bibliografie

1. Gherguț, Alois, *Management general și strategic în educație*, Editura Polirom, Iași, 2007;
2. Ionescu M.; Radu I., *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj – Napoca, 2001;
3. Martínez Dorado, Y.; Ibarra Aguilar, R. (18 iunie 2017), *Importanța inovației în formarea pedagogică*, <http://www.revistacoepesgto.mx/revistacoepes18/>

Festivalul-concurs „CDIdei în cărți”, ediția a VII-a

Festivalul Național „CDIdei în cărți” și-a propus să pună în valoare pasiunea pentru lectură și pentru cultură, dar și să ofere un cadru de reflectare a cunoștințelor, abilităților și atitudinilor elevilor dobândite în contexte non-formale.

Etapa județeană a festivalului s-a derulat în perioada 6-7 iunie, la sediul Casei Corpului Didactic Argeș, prilej cu care elevii înscriși în concurs și-au evidențiat abilitățile de lectură, competențele info-documentare, competențele TIC și de comunicare. A fost un eveniment de o mare încărcătură emoțională, deoarece, după doi ani în care sălile Casei Corpului Didactic au fost afundate în liniște, de data aceasta au vibrat de energie și voie bună.

Festivalul s-a desfășurat pe patru categorii de vârstă: clasele a III-a - a IV-a, clasele a V-a - a VI-a, clasele a VII-a - a VIII-a, clasele a IX-a - a X-a, reunind 46 de echipe.

Elevii, organizați în echipe de câte trei membri, coordonați de un cadru didactic/ bibliotecar, au ales o lucrare din lista pusă la dispoziție de echipa de management, pe care au citit-o și au realizat trei produse: fișa lucrării citite, jurnalul echipei și un obiect reprezentativ.

În funcție de secțiunea aleasă (limba română sau limbă străină), au realizat macheta unei scene/ secvențe reprezentative din carte, afiș pentru promovarea cărții în format fizic sau digital, booktrailer.

Aceștia au pregătit o prezentare orală de maxim 10 minute a cărții și a obiectului realizat.

În urma evaluării de către juriu a produselor prezentate de echipele de elevi, la Faza Națională, județul Argeș a fost reprezentat de către Școala Gimnazială „Virgil Calotescu”, Bascov (2 echipe, coordonatori prof. Trașcă Iuliana, prof. Olteanu Nicoleta), Școala Gimnazială „Alexandru Davila”, Pitești (8 echipe, coordonatori prof. Radu Simona, prof. Balcă Izabela, prof. Pop Ana Maria, prof. Antohi Alina, prof. Podaru Daiana), Colegiul Național „Dinicu Golescu”, Câmpulung (4 echipe, coordonatori prof. Horvat Luiza, prof. Neguș Laura Elena, prof. Olteanu Maria), Școala Gimnazială „Naum Râmnicănu”,

Corbi (1 echipă, coordonator prof. Stanciu Ionela), Liceul Teoretic „Ion Barbu”, Pitești (2 echipe, coordonatori prof. Drăguță Alix, bibl. Mutu Cristina Lorena).

În unitățile școlare participante, coordonarea și organizarea au fost realizate la nivelul bibliotecilor școlare de către Briceag Paula, Morăreasa Monica, Sătârbașă Carmen, Precup Roxana, Mutu Cristina, iar la Școala Gimnazială Cicănești de către prof. Andreea Sarchiz.

Echipele au obținut la această fază un loc II, patru locuri III și patru mențiuni.

Îi felicităm pe toți participanții și îi așteptăm să participe cu forțe noi și multă creativitate la ediția a VIII-a a festivalului.

*Bibliotecar CCD Argeș,
prof. doc. Mirela Șufariu*

Revista Catedra - editie online

Redacția revistei CATEDRA

Coordonator revistă:

Prof. Ana BADEA, director CCD Argeș

Membrii colectivului de redacție:

Florin BALTAC, profesor metodist CCD Argeș
Maria Magdalena ANGHEL, profesor metodist CCD Argeș
Floarea BÂRLOGEANU, profesor metodist CCD Argeș
Margareta ONOFREI, profesor metodist CCD Argeș
Valentina Marilena ANDRONE, informatician CCD Argeș
Mirela Mariana ȘUFARIU, bibliotecar CCD Argeș
Cristiana NANIA, administrator financiar CCD Argeș
Cristian CAZAN, administrator de patrimoniu CCD Argeș

Design și machetare:

Inf. Valentina Marilena ANDRONE

Conținut:

*Responsabilitatea asupra conținutului articolelor și a dreptului de publicare
a fotografiilor revine în exclusivitate autorilor!*